

OŠ Božidarja Jakca

ŠOLSKI ČASOPIS

2020/2021

ŠOLSKI ČASOPIS

V TEJ ŠTEVILKI:

RECEPT ZA KRUH 4

KO BOM 25–

VELIK/A ... 31

ZAKAJ PRDCI SMR-
DIJO? 32RADIJSKI IGRI 33–
35

BRALCEM!

Dragi moji, s ponosom vam predstavljam časopis pred vami. Po dolgem času so za blesteli učenci predmetne stopnje, učencem razredne stopnje in njihovim mentorjem pa vnovičen globok poklon.

Žal so ukrepi za zajezitev virusa in poznopomladna tekmo vanja zdesetkali ekipo Šolskega časopisa in sem oblikovanje ter urejanje časopisa prevzela sama. Večkrat sem se morala priganjati k delu in pogrešala sem navdušeno spodbujanje učencev, ki so me bodrili prejšnja leta. Zato ta uvod poklanjam predvsem devetošolkam, mojim sodelavkam, ki se poslavljajo, vse ostale sodelujoče pa vabim, da tudi v prihodnje izražajo ljubezen do pisane in brane besede v Šolskem časopisu.

Učenci – sodelavci ste pogumni ljudje; ljudje, ki znate prenašati kritike in se vedno bolje izraziti bodisi v pisanju, risanju, oblikovanju, urejanju. Zato vem, da se boste v življenju znašli, najbrž kdaj tudi pobrali po trdnem pristanku na tleh – ampak to je življenje.

Ljubite umetnost, kajti če nam karantena ohromi življenje, nam ga kultura odpira v vsej svoji širini in lepoti.

Želim vam sproščujoče poletje, polno pustolovščin in brez vseh skrbi.

Čisto na dnu tega uvoda še zahvala vsem učiteljem, ki podpirate časopis, še posebej tistim, ki prispevke pretipkate in popravite. HVALA.

Andreja Butolo

Eva Grad, 8. b

MAVRICA

Znova je z nami samostojna pesniška zbirka Mavrica.

Najdete jo na koncu časopisa.

NOVO

IZGUBLJENA

Začnem teči. Strah me je. Ne vem, pred kom ali čim in zakaj tečem. Ne vem, kam grem, kam naj se skrijem. Globok vdih in vzdih. Ja, vem, da je izdih, ampak ko si pod stresom, ne boš izdihnil, ampak vzdihnil ....

NAPETA ZGODBA
ZA VROČE POLETJE

KOVALI SMO IZŠTEVANKE

Sonček se smeje
hi-hi hi-hi,
travico pridno suši,
lovil boš pa ti.

LILI VRČKO, 1. b

Muca maca, kratkotaca,
mleko pije in šteje do tri.
En, dva, tri,
hlače obleci zdaj ti.

MATEVŽ ČEPELNIK, 1. b

Debela čebela po zraku leti,
hitro se usede in hitro zleti.
1, 2, 3,
pokaže nam, kdo naj lovi.

TAI JESENOVEC, 1. b

Zima bela, zima gre,
zebe nas v roke.
Kapa, šal in rokavice
ter debele nogavice,
da nam bo lepo toplo
in zeblo nas ne bo!

JOVANA ILIĆ, 1. b

Lara in Nika, 8. a

JEDLI SMO TRADICIONALNI ZAJTRK

Čebelica leti iz cveta
na cvet
in nabira med,
ki slasten je zelo,
še meni se sline cedo.

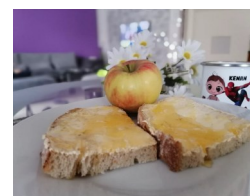
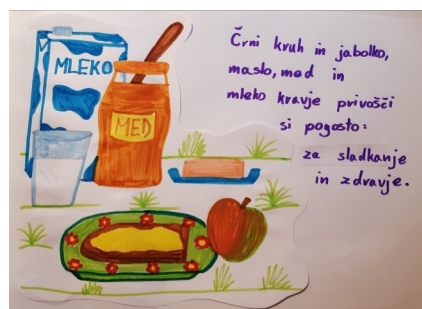
TIMEJ ŽINKO, 6. b

SLOVENSKI TRADICIONALNI ZAJTRK NAS JE RAZVESELJEVAL

1. Kolaž fotografij: MANJA, 5. c; DARIJA, 6. b; FIONA, 4. b; IRIS, 6. c; VERONIKA, 9. b; ANAYA, 6. a; SARA, 7. b; RADE, 6. b; NIKA, 8. a; LIZA, 6. b; LINA, 6. b; DORIJAN, 6. b; in na sredini DOMINIK, 3. a. Desno: ARDIN, 3. b, in ARIAN, 6. b; ANĐELA, 6. b; ALDIN, 6. b.
2. Kolaž fotografij: ISMAR, 3. b; BRINA in DOMINIK, 1. c; NIKA, 1. c; STEFANI, 3. a; TIMEJ, 6. b; ALJOŠA, 1. c; ŽIGA, 3. b, in MAJA, 5. b; SADIN, 3. b; ALEM, 1. c; DOMEN, 1. c, in TILEN, 4. c. Desno: ARIANA, 1. c; KENAN, 1. c; EMANA, 6. b.
3. Risbi: KLARA, 3. b, in MIJA, 6. b.

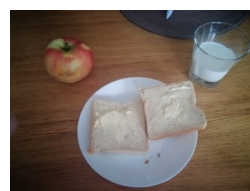
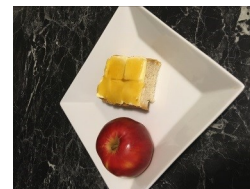
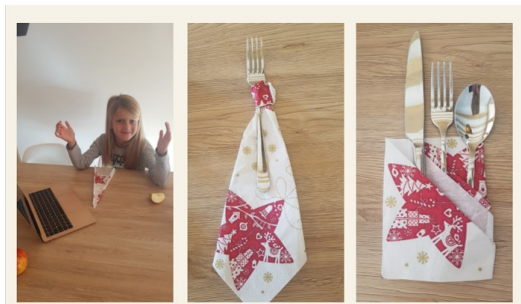

Lakota je bila tolikšna, da se nisem "spravil" niti iz pižame ...

Domač kruh s sončničnimi in lanenimi semeni, slovensko maslo ter mleko iz trgovine, med in jabolka pa sta proizvoda naših sorodnikov iz Notranjske in Gorenjske ...

Tudi sicer obožujem med in mi starša dovolita, da ga z žličo jem iz lončka.

ALJOŠA KAVČIČ, 1. c

4. Pogrinjka: ELA VITA, 1. c; JULIJA, 1. c.
5. Desno spodaj: LARA, 8. a; ADNAN, 6. b.

RECEPT ZA NAJBOLJŠI KRUH

Sestavine:

- 1 kg bele moke
- 4 dl mlačne vode
- 1/2 žlice morske soli
- 3 žlice oljčnega olja

Sestavine za kvasni nastavek:

- 1/2 kocke kvasa
- 1 dl mlačne vode ali mleka
- 1 žlička sladkorja
- 1 žlička moke

Postopek:

1. Sestavine za kvasni nastavek premešamo in pustimo vzhajati 10 minut.
2. Kvasni nastavek zlijemo v moko in prilijemo mlačno, osoljeno vodo ter oljčno olje.
3. Vse skupaj najprej premešamo s kuhalnico, nato nadaljujemo z rokami.
4. Dobro zgneteno testo pokrijemo z bombažno krpo in pustimo vzhajati pol ure. Nato ga ponovno zgnetemo in oblikujemo hlebčke.
5. Hlebčke položimo na pekač (spodaj je peki papir). Po 20 minutah zarežemo v hlebčke in pustimo, da vzhajajo še 20 minut.
6. Hlebčke premažemo s toplo vodo in pekač postavimo v pečico. Kruh pečemo najprej 10 minut na 230 °C, nato zmanjšamo na 180 °C. Kruh pečemo približno še 40 minut, do zlato-rumene barve.

Fotografije in recept:

Klara Omovšek, 1. č

NETOPIRJI NAVDIHUJEJO

NETOPIRKO

Mali Netopirko se je odpravil raziskovat gozd. Pregledal je vsak kotichek. Sonce je že zahajalo in netopirčka je bilo strah. Skril se je na drevo in zaspal. Zjutraj se je odpravil iskati svojo družino. Na poti je Netopirko srečal sovico Oko, ki se je kregala z lisico, Zverjaščka, ki se je bal male miške, in polno drugih živali, ki so trkale na Mojčin piskrček in prosile, da jih spusti noter. Po petih urah je končno našel svojo družino. Vsi so bili že zelo zaskrbljeni.

ELA BRESKVAR, 2. c

ZGODBA O NETOPIRJU

Daleč za gorami je jama, v njej stanuje netopir Staut. V jami je zelo temno, zato veliko spi. Njegovi najboljši prijatelji so medo, zajček in miška. Radi se igrajo skrivalnice in lovijo. Srečali so volka in volk je naredil: »Vauuuu!!!« Skrili so se za grmovje in volk jih ni našel. Začelo jih je zebsti in postali so lačni. Vsi so stekli k miški domov in so se pogreli na krušni peči. Jedli so piškote in pili čaj. Na koncu so vsi zaspali.

DANE URŠIČ, 2. c

NAGAJIVI NETOPIRKO

Nekoč je živel Netopirko. V gozdu je srečal medveda, lisico in volka. Hotel se je igrati z njimi, vendar mu niso dovolili, ker je bil preveč nagajiv. Žalostno se je igral sam. Nato je srečal veverico, ki mu je rekla, da če se bo hotel igrati z njimi, ne sme toliko nagajati. Nagajivi Netopirko je šel nabrat jagode in jih odnesel do medveda, lisice in volka. Obljubil jim je, da ne bo več nagajal. Pustili so ga v igro. Od tega dne se je Netopirko vsak dan igral z njimi in jim ni več nagajal.

EVA ZAGORAC, 2. c

NETOPIR PUHKO

Netopir Puhko se je odločil, da si bo poiskal nove, boljše prijatelje. Na poti je srečal račko. Vprašal jo je, če bi se igrala z njim. Račka je rekla, da nima časa, ker uči male račke plavati. Puhko je odletel dalje. Srečal je sovo in jo je vprašal, če bi se igrala z njim. Sova pa je bila lačna in bi ga raje pohrustala. Začela sta se loviti. Puhek ji je za las ušel v domačo votlino. Spet je srečal svoje prijatelje in se jih razveselil.

LUKA VRHOVEC, 2. c

ZAČARANO MESTO

Nekoč pred davnimi časi je živela dobra deklica Snežka. Imela je veliko prijateljev in veliko so se igrali. V temnem gozdu pa je hudobna čarovnica Korona pripravljala zloben načrt. Bila je vedno sama in ker je bila osamljena, je želela, da so tudi ostali vedno sami in žalostni. Zato je pripravila čudežen napoj, ki ga je ponoči spustila med ljudi. Drugo jutro so vsi ljudje na svetu zboleli in nikogar več ni bilo zunaj. Snežka pa nikoli ni bila osamljena, ker je imela doma prijaznega kužka Tobija. Vsak dan se je z njim igrala in bila vesela, pa čeprav ni videla svojih prijateljev že dolgo. Vedela je, da bo nekoč vse, kot je bilo prej. In res, ker je bila Snežka vedno nasmejana, je prekinila urok s svojo dobro voljo. Kmalu so se zopet vsi otroci lahko skupaj igrali in bili so srečni do konca svojih dni.

ALEKS MILJIĆ, 4. a

Sara Munda, 3. a

DEKLICA SNEŽKA REŠI ČAROBNI GOZD

Nekoč pred davnimi časi je ob čarobnem gozdu živela deklica Snežka. Živela je v majhni koči. A Snežka ni bila sama. Imela je psa Tobija. Tobi ni bil navaden pes, bil je čudežni pes. V gozdu je živel nekdo, ki so se ga vsi bali. To je bila strašna čarovnica Korona. Imela je moč, da je vse okužila z virusom korona. Ta virus je imel moč, da so po tem, ko so se okužili, ubogali zlobno čarovnico Korono. Snežka je hotela to preprečiti. Ni pa vedela, kako. Tedaj se je spomnila starke, ki je živela na drugi strani gozda. Ta starka ji je nekega dne rekla, da za vsako bolezen in za vsak virus obstaja zdravilo. Napotila se je k njej. Hodila je tri dni in tri noči. Ko je prispela do kočice, jo je tam že čakala starka. Dejala ji je: »Pojdi po dvanajst zajcev.« Snežka jo je ubogala in poiskala dvanajst zajcev. Tedaj ji je starka rekla: »Nauči jih tri pesmi.« Ko jih je naučila tri pesmi, je starka rekla: »Pojdi do Korone in zajcem naroči, naj zapojejo.« Deklica je vedela zakaj. Zato ker se je Korona bala petja. Zajci so začeli peti. Ko je Korona slišala petje, je v hipu zbežala in se ni nikoli več vrnila. Tako je Snežka rešila čarobni gozd.

IZA KUKEC, 4. a

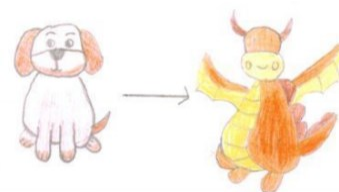
DEKLICA SNEŽKA

Nekega dne je živela deklica Snežka, ki je bila zelo prijazna in poštena. Rada je bila na snegu in izdelovala snežake. Pri tem ji je zmeraj pomagal njen kuža Tobi. Nekega dne sta se odpravila na sprehod in prišla do velikanskega gradu. Pred gradom je na klopi sedela čudna gospa, čarovnica po imenu Korona. O njej se je veliko govorilo po vasi. Ljudje so pravili, da je nevarna, da uspava ljudi in jih zapre v kletko. Ampak Snežka tega ni čisto verjela, hotela se je sama prepričati. S Tobijem sta stopila do nje in jo lepo pozdravila. Gospa je bila prijazna do nje in ju je povabila na čaj v svoj grad. Ko so sedli za mizo, je čarovnica Korona prinesla čaj in piškote. Bilo je slastno. Kar naenkrat sta oba s Tobijem občutila utrujenost, zaspala sta. Tudi njiju je čarovnica Korona uspavala.

Ko sta se zbudila, sta bila v hladnem prostoru, kjer je bilo polno ljudi. Vse te ljudi je zlobna čarovnica Korona uspavala in jih zaprla v ta prostor. Snežka je začela jokati, ker jo je bilo strah. In takrat se je Tobi odločil, da Snežko in vse ljudi reši. Snežka ni vedela, da ima kuža Tobi čudežno moč. Tobi se je naenkrat spremenil v močnega zmaja s sedmimi glavami in dvanajstimi nogami. Bruhal je tudi ogenj. Bruhnil je v steno in jo podrl. Vsi so zbežali in bili so rešeni. Čarovnico Korono pa je odnesel za deveto goro, kjer so živeli zmaji, ki so radi jedli in jo tam pustil. Zmaji so jo pojedli.

Vas je bila rešena. Snežka in Tobi pa sta do konca svojih dni srečno živela v gradu.

MARK REŽEK, 4. a

Stefani Stoilova, 3. a

ČAROVNICA KORONA IN NJENE UKANE

Za devetimi gorami in devetimi vodami je stal velik grad, v katerem sta živel kralj in kraljica.

Nekega dne sta priredila zabavo. Ko so se vsi lepo zabavali, je prišla hudobna čarovnica Korona. Nato je vse uročila in so vsi postali bolni. Potem je prišel princ in je čarovnico zaprl v steklenico, iz katere ni nikoli prišla ven. Potem je to stekleničko odnesel na plažo in jo skril pod skale.

Po treh letih je na plažo prišla neka družina s sedmimi otroki. Med njimi je bilo dekle Snežka in pes Tobi. Potem sta šla punčka Snežka in pes Tobi plezat po skalah. Nato je pes Tobi opazil stekleničko. Punčka Snežka je pogledala noter, ker je slišala neki glas, in vprašala: »Kdo si ti?« Čarovnica Korona je odgovorila: »Jaz sem Korona.« Deklica jo je vprašala: »Zakaj si v steklenici?« Čarovnica ji je odgovorila: »Zaprl so me, ker sem okužila zelo veliko ljudi. Prosim, izpustite me!« Punčka ji je odgovorila: »Izpustiva te, če boš vse ljudi, ki si jih uročila, pričarala nazaj.«

Čarovnica je izpolnila obljubo, pričarala vse ljudi nazaj in so živeli srečno do konca svojih dni.

NIKOLAJ HORVAT, 4. a

ČAROVNICA KORONA IN NJENA STRUPENA PALICA COVID

Nekoč pred davnimi časi je živel deklica Snežka, ki je imela sedemletnega psa. Ime mu je bilo Tobi. Živel sta za devetimi gorami, v koči sredi gozda.

Nekega dne sta se Snežka in Tobi odpravila na pot. Na poti sta srečala Mateja, prijatelja iz otroških let. Opozoril ju je, da v bližnjem gradu prebiva čarovnica Korona. Svetoval jima je, naj izbereta drugo pot, da je ne srečata. Njena čarobna palica je zelo nevarna. Ko kihne vanjo in se te z njo dotakne, dobiš vročino in obležiš. Ta bolezen se imenuje Covid po čarovnici Koroni.

Snežka in Tobi se vseeno odpravita proti gradu, kjer prebiva Korona. Odločila sta se, da ji uničita čarobno palico. Med potjo srečata starega zeliščarja. Prosita ga za pomoč. Želita si napoja, ki bo uničil strupeno palico Korone. Povabila sta ga, naj gre z njima.

Prispeli so do gradu in potrkali na sto let stara železna vrata. Odprl jim je služabnik, ves rdeč v obraz in z masko na obrazu. Zeliščar hitro potegne iz žepa štirideset vrst trav, pomešanih z medom in pokapa služabnika po nosu. Ta pri priči ozdravi. V zahvalo jih odpelje v sobo, kjer ima čarovnica Korona svojo strupeno palico Covid. Zeliščar jo premaže s svojimi travami. Palica izgubi svojo moč. Čarovnice Korone ne srečajo nikoli več.

Deklica Snežka je bila res pogumna deklica, ki je rešila cel svet. Še danes živi s psom Tobijem sredi gozda, za devetimi gorami.

SVEN SOKAČ, 4. a

SNEŽKA IN PRINC

Pred davnimi časi je živel deklica po imenu Snežka in živel je s čednim princem po imenu Klemen.

Nekega dne je Klemen na svojem konju odjahal do borovca, kjer so slastne borovnice in jih nabiral. Priskakljal je pes, ki je bil rjav in bel ter se je zelo rad igral. Ko se je princ vračal s psičkom domov, je iz grma skočila grozno velika čarovnica. Preplašila je konja in vzela princa Klemena. Princ jo je vprašal, kako ji je ime. Čarovnica mu odgovori, da ji je ime Korona. Tako čarovnica odpelje princa v svojo jamo. Tam ga obesi na strop in reče: »Tukaj boš, dokler se ne vrnem.« Princ je čakal, dokler copra ni odšla. Ko pa je ni bilo več, je princ Klemen zlezal iz verige, v kateri je bil zavezan, in se odpravil domov. Coprnica se še ni vrnila. Ko pa je princ prišel domov, ga je pred vrati čakal psiček. A Snežke ni bilo. Princ Klemen se je odločil, da da psičku ime Tobi. Pomislil je, da je copra Korona vzela Snežko. Šel je pogledat. Pa še res jo je vzela. Princ je stopil noter ravno, ko je copra šla po verigo. Vzel je Snežko, nato sta skupaj odšla domov. Ko sta prišla, ji je predstavil psička Tobija.

Princ, Snežka in Tobi so živeli do konca svojih dni.

LANA HOČEVAR, 4. c

HUDOBNA KORONA IN DOBRA SNEŽKA

Za devetimi gorami in devetimi vodami je nekoč živel čarovnica Korona. Korona je vsakogar, ki ni naredil, kar je ona rekla, okužila s svojim smrtonosnim virusom, ki se je imenoval Covid. Najbolj revna družina v mestu so bili prijazna deklica Snežka, Snežkina mati in kuža Tobi. Snežkin oče pa je umrl zaradi smrtonosnega virusa Covid.

Tako je nekega dne Snežka šla ven na sprehod s kužkom Tobijem. Ta čas, ko je ni bilo doma, je njeno mater čarovnica Korona okužila s smrtonosnim virusom Covid.

Ko se je Snežka vrnila domov, ji je mati povedala, da jo je hudobna čarovnica okužila s Covidom. Snežkina mati pove Snežki: »Ko hudobna čarovnica tleskne s prsti, dobi tisti, kogar gleda v oči, Covid.« Snežka je bila tako začudena, da ni vedela, kaj reči, zato je samo pokimala. »Ali obstaja kakšno zdravilo proti Covidu?« je vprašala. Mati je odkimala in rekla: »Obstaja samo zdravilna roža.« Snežka pa jo je vprašala: »Kje pa raste zdravilna roža?« Mati pa ji je odgovorila: »Raste v magičnem gozdu. Magični gozd raste zraven Koroninega kraljestva. To pomeni, da se boš mogoče morala boriti proti Koroni.« Mati je mislila, da bo Snežka zaskrbljena. »Kako pa se pride do Koroninega kraljestva?« je bila Snežka radovedna.

»Najprej moraš iti k prvi brezi, ki jo vidiš. Potem zapri oči in se zamisli. V glavi naj bosta samo besedi Koronino kraljestvo. Malo počakaj in odpri oči. Pred sabo boš zagledala Koronino kraljestvo in zraven njega boš videla mali gozd, pred njim pa vilo. Vili boš dala tri cekine, ki jih boš vzela od doma. Od tam naprej ti bo pomagala vila,« ji je povedala mati. Snežka pa ji je samo zmedenno pokimala.

Naslednjega dne se je Snežka odpravila k prvi brezi. Še preden je šla, ji je mati rekla: »S sabo vzemi Tobija, pomagal ti bo zato, ker pozna celotno pot in pazi nase, Snežka!« Snežka pa ji je prikimala in vzela Tobija.

Ko je prišla do prve breze, je zaprla oči, v glavi pa je imela besedi Korona kraljestvo. Ko je odprla oči, je bila pred Koroninim kraljestvom. Videla je tudi magični gozd, pred katerim je stala vila. Snežka ji je dala tri cekine in vila jo je vprašala: »Ali iščeš zdravilno rožo?« Snežka je od začudenja samo pokimala. »Potem ti lahko pomagam,« je rekla vila. »Kako pa mi boš pomagala?« je vprašala Snežka. »Pokazala ti bom pravo pot do zdravilne rože,« ji je odgovorila vila in ji pomignila, naj ji sledi. Snežka ji je sledila.

Najprej sta nekaj časa hodili, potem pa prišli do neke jase. »Pojdi na sredino jase in zapri oči. V glavi imej samo besedi zdravilna roža. Za nekaj trenutkov odpri oči in pred sabo boš zagledala zdravilne rože. Potem spet zapri oči in v glavi imej samo besedi dobra vila in se bom takoj prikazala,« ji je povedala vila in takoj odšla. Snežka je zaprla oči, v glavi je imela samo besedi zdravilna roža. Ko je odprla oči, je pred sabo zagledala zdravilne rože. Najprej je utrgala samo eno, nato pa še dve roži. Ko jih je natrgala, je zaprla oči in v glavi je imela samo besedi dobra vila. Čez nekaj trenutkov se je prikazala vila. Ko ji je Snežka pokazala tri zdravilne rože, ji je vila rekla: »Lahko bi vzela le eno zdravilno rožo, ampak bom to spregledala.«

Ko sta se vrnili, se je vila poslovila od Snežke in ji povedala: »Domov se vrneš tako, da zapreš oči in imaš v glavi samo eno besedo, breza. Pa bodi previdna, da ne zbudiš Korone. Adijo!« Snežka je zaprla oči in v glavi je imela le besedo breza. Ko je odprla oči, je bila pri tisti brezi. Hitro je šla domov. Ko je mati pojedla čarobno rožo, je v hipu ozdravela.

Tako sta živeli srečno do konca svojih dni.

ZORA RADULJ, 4. a

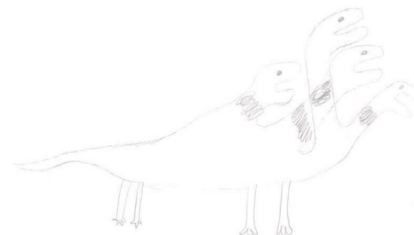
Lina Medina Gregorn, 6. b

KAKO SNEŽKA PREMAGA KORONO

Pred davnimi časi je živela deklica po imenu Snežka. Imela je tudi kužka Tobija. Lase je imela blond, kožo pa snežno belo. Bila je zelo prijazna in dobrosrčna. Njen kuža Tobi je imel moč hitrosti, Snežka pa moč, da je pričarala sneg.

Nekoč je prišla v deželo grda in zlobna čarovnica Korona. Priletela je z zmajem s tremi glavami, ki mu je bilo ime Ognjeni. Starka je potrkala na vrata in Snežka je pogledala čez ključavnico in videla, da ima darila. Snežka je starko spustila v hiško, ker je mislila, da je prijazna. Čarovnica Korona je hitro zgrabila Snežko in odleteli so v njeno jamo. Zmaj ju je hotel prestrašiti z ognjem iz vseh treh glav. Snežka je uporabila svojo moč snega in ju začarala v dve ledeni palčki.

Snežko je pes Tobi v trenutku odnesel domov. S seboj sta prinesla darila od čarovnice. Razdelila sta jih otrokom, ki so bili zelo revni. Živela sta srečno v čudovitem ledenem gradu.

Sara Munda, 3. a

KIM TROTOVŠEK, 4. c

SNEŽKA IN TOBI REŠITA BOŽIČ

Nekoč, dan pred božičnim večerom, sta dobra deklica Snežka in prijazen kuža Tobi krasila božično jelko. Hudobna čarovnica Korona ni krasila jelke, razmišljala je, kako bi uničila božič! Uničiti smeh, veselje, radost!

Najprej mora zamotiti Snežko in Tobija, ne da bi jo opazila. »To bo težko,« si je mislila: »saj Tobi zelo dobro voja. Lahko bi ju uspavala z napojem, tako da ga strese v juho ali pa da s čarovnijo zbolita in dobita korono. Ne, ne, ne! Naj zbolijo pol sveta! Da bodo ukrepi tako močni, da se nihče ne bo smel družiti na božič! To bo lahko, saj mi je ime Korona! Zmorem vse!«

A na srečo Snežka in Tobi nista zbolela.

Šla sta v laboratorij, izdelala cepivo in dala recept drugim zdravnikom. Nihče ni bil bolan in tako sta rešila božič.

LUKA JERANČIČ, 4. c

DETEKTIVI KORONE

Nekoč pred davnimi časi je živela punčka Snežka, ki je imela tri prijatelje in kužka Tobija. Nekega lepega dne so se Snežka, Zoja, Brin in Svit družili s kužkom Tobijem. Odločili so se, da bodo detektivi. Raziskali bodo, zakaj čarovnica Korona spušča po mestu male korončke, da skačejo po glavah ljudi in jih okužijo.

Raziskovali so in pri tem se je očitno Brin okužil. Na srečo je izgubil samo okus in vonj. Rekli so mu, naj počiva, a njegov virus se je slabšal. Pa ravno on je imel vse pripomočke za detektive: protistrup, maske, razkužila in rokavice. Poizkušali so brez pripomočkov, nosili so le maske, da so bili vsaj malo zaščiteni. Tudi Tobiju so jo namestili na gobček. Šli so do čarovnice Korone, a si niso upali vstopiti v njen grad.

Ko je Brin ozdravel, so s skupnimi močmi naredili cepivo. Tokrat so šli vsi skupaj v grad, a Korone niso našli. Na hitro so naredili močnejši protistrup, ki bo uničil Korono in korončke. Upali so, da bo pomagalo. Ko je prišla čarovnica Korona, so jo ujeli, ji dali protistrup in postala je navaden človek. Ozdraveli so vsi in živeli srečno do konca svojih dni.

MAŠA LATIN, 4. c

ZLOBNA KORONA

Pred davnimi časi je živela prijazna deklica. Vsi so jo klicali Snežka, ker je imela zelo rada sneg. Ker je bila osamljena, je šla nekega dne v mesto po imenu Rajat. S sabo je vzela kužka Tobija.

Nekega dne se je v mestu Rajat zgodilo, da je prišla zlobna čaravnica Korona, ki je živela v stari hiši na griču. Čaravnica je lahko uročila z boleznijo celo mesto. Ni pa imela dovolj sestavin za pripravo strupa. Zato je odšla iz mesta, da bi našla sestavine. Ker je bila deklica Snežka osamljena, se je odločila, da bo zasledovala čaravnico Korono. Čaravnica je hodila in hodila. Nihče je ni opazil, ker je bila nevidna, razen Snežka. Hodili sta in hodili. Snežki se je zdelo zelo dolgo. Končno sta prispeli do cilja. To je bil odvraten kraj, kot kočica na griču. Snežka je mislila, da je to kočica od čarovnice, a ni bila. V njej je bil doma čarovničin mož. V tej hiši je bilo polno umazanije, pajkov. Okrog hiše ni bilo nič, samo zeleni kamni. Snežka se je spomnila, da je doma pustila Tobija. Hitro je stekla po njega. Ko sta prišla do pol poti, je Tobi zavohal čaravnico, kako hodi zraven njiju. Stekel je za čaravnico in njenim možem. Deklica se je tako prestrašila, da se je skoraj zjokala, a hitro stekla za njim. Ko sta Tobi in Snežka pritekla do doma, je čaravnica spet postala vidna. Nato se je Snežka skrila za hišo in opazovala, kako čarovnika kuhata strup. A Tobiju se ni več dalo čakati na mestu in zato je stekel proti loncu in ga potisnil po griču navzdol. Čaravnica se je tako prestrašila, da je skoraj skočila na dedka in ga polomila.

Deklica Snežka je zvezala čarovnika in čaravnico in jih vrgla v njuno staro klet. In tako sta deklica Snežka in kuža Tobi postala najbolj priljubljena v mestu Rajat.

ŽAN MAKŠE, 4. c

SNEŽKA IN TOBI

Nekoč, pred davnimi časi je živela deklica po imenu Snežka. Bila je sirota, toda ni bila sama. Ves čas jo je spremljal prijazen kuža Tobi. Ampak Tobi ni bil čisto navaden kuža. Imel je nadnaravne moči. S svojimi očmi je namreč lahko čaral. Snežka je lepo skrbela zanj, on pa je s čarovnijo pomagal Snežki. Bila sta srečna.

Nekega dne, ko je Tobi uporabil svoje moči, da bi pomagal Snežki, je po naključju to videla čaravnica Korona, ki je že pred leti izgubila vso svojo moč. Naredila je dober načrt in Tobija ugrabila, ko Snežka ni bila pozorna. Tobi ni imel možnosti, da bi ušel. Odločena je bila, da bo vse Tobijeve moči prenesla nase. Kljub temu, da ni mogla več čarati, pa je znala mešati napoje. In en od njih je bil kraja čarovnij. Medtem, ko je ona vse pripravljala za napoj, je Snežka po treh dneh končno našla njeno kočico globoko v gozdu. Čez okno je videla Tobija zaprtega v kletko. Čaravnica ni vedela, da se lahko Tobi in Snežka pogovarjata brez, da bi spregovorila besedo. Ko je imela napoj pripravljen v gromozanskem loncu, je zadovoljno odprla Tobijevo kletko in ga zvelkla ven. V tem trenutku pa je Tobi z mislimi razbil stekla na oknih in Snežka je skočila v kočico. Čaravnica Korona je bila tako šokirana, da ni začutila, kako jo je Snežka porinila. Spotaknila se je in padla naravnost v lonec, v trenutku se je stopila.

Snežka in Tobi sta ponovno pokazala, kako tesno je njuno prijateljstvo in srečno živela do konca svojih dni.

MAŠA JERANČIČ, 4. c

Leila Janežič, 6. b

ŽELJE OB NOVEM LETU

Želim si, da korone ne bi bilo več in da bi se lahko šli na morje zabavati.

NASTASIJA DMITRAŠINOVIČ, 4. b

Ljubljani v letu 2021 želim, da ne bi bilo več korone. Zase si želim, da bi lahko imel zabavo za rojstni dan. Letos zabave zaradi prepovedi druženja nisem mogel imeti. Želim si, da bi naslednje leto v Ljubljani zapadlo veliko snega, toliko, da bi se lahko sankali s strehe.

VITO PAVLIČ DOLGAN, 4. b

Ljubljani v letu 2021 želim, da bi zopet zaživela v vsej lepoti, da bi bili vsi zdravi, predvsem pa želim to, da ostane gospod župan Jankovič še dolgo časa naš župan, saj je po njegovi zaslugi naše mesto iz leta v leto lepše. Želim, da tako ostane.

SARA ŠPOLJAR MURATOVIČ, 4. b

Ljubljani v letu 2021 želim:

- da začne obratovati LPP,
- odprejo naj se šole in vrtci,
- začnejo naj delati vse proizvodnje in trgovine,
- korona naj izgine.

NIK MLADENOVIČ, 4. b

13. 12. 2020, Ljubljana

Draga Ljubljana!

Želim ti lepe praznike in da se koronavirus hitro konča.

Srečno, veselo in zdravo leto 2021!

ANDRAŽ SAGADIN, 4. b

Ljubljani v letu 2021 želim, da se korona konča, da se šola odpre, da bi bili vsi zdravi, da bi bili vsi veseli in da bi še kdaj srečala gospoda župana na Golovcu.

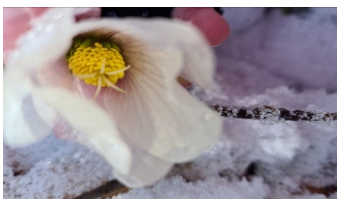
LEONA JANEŽIČ, 4. b

Ljubljani v letu 2021 želim, da bi vsi ljudje imeli hrano in pijačo, topel dom, službo, da bi bili vsi srečni in bi se imeli radi in seveda da bi živeli brez covid-19.

Vam gospod župan Zoran Jankovič pa želim, da ostanete takšni, kot ste in da ostanete zdravi.

NIKA JUS, 4. b

PISALI SMO PESMI O ZIMI

Eva Hočevar, 5. b

ZIMA

Padajo nam snežinke
in dobri mož je tu,
Božiček je na poti,
vse je kot v snu.

Pravljica se je začela,
je prava milina,
povsod je čarobno,
prišla je k nam zima.

DANIJEL BELJIČ, 4. a

SNEŽINKE

Pozimi snežinke padajo,
vse je belo,
otroci veselo zunaj skačejo,
se kepajo in snežaka delajo.

Tudi jaz grem ven,
že kotalim, kotalim
in veliko kepo naredim,
po bregu jo spustim.

Že kepa se do otrok prikotali
in že snežena hišica stoji.
Vsi se v hišico skrijemo
in vroč čaj popijemo.

KIM TROTOVŠEK, 4. c

ZIMA

Danes delat grem snežaka,
veselega korenjaka.

Skupaj z družino praznike krasimo.
Snežak delal mi bo družbo,
ko mami gre v službo.

IZABELA ZAHATEK
DIMJAŠEVIČ, 4. a

Ema Hodžić, 5. b

ZIMA

Božiček je čudežen,
a Dedek Mraz še bolj.
Nosita darila, včasih pa tudi druge
stvari.

Če ne bi bilo daril,
bi nosila:
srečo, zdravje, hrano, vodo in še
marsikaj.

Vsakemu človeku bi to želel,
tudi če celo leto ne bi bil priden.

DIN TRIČIČ, 4. b

SNEŽAK

Vsako leto sneg zapada,
neskončno snežink,
različnih oblik,
na tla popada.

Otroci se zunaj na snegu igrajo
in snežake ter igluje ustvarjajo.

Ko snežake naredijo,
jih potem okrasijo.
Na koncu zime se poslovijo,
ker v vodo se spremenijo.

SARA SPOLJAR
MURATOVIC,
4. b

VESELE SNEŽINKE

Zjutraj se oblak zbudi
in veselo se smeji.
Igrive snežinke veselo padajo
in na cel breg zapadejo.

Otroci se igrajo,
snežinke po zraku plešejo
in padajo na glavo.
Snežak že stoji,
v roki pa metlo drži.

LARISA TROTOVŠEK, 4. c

ZABAVA NA SNEGU

Ko snežinke padejo,
otroci se zabavajo.
Zabavati se zna vsak,
ki zimo ima rad.

Ledene rože na oknih so,
otroci jih pa gledamo.
Na žalost zime konec je,
a zato sonce pride.

MAŠA LATIN, 4. c

ZIMA

Poglej, zunaj sneg
pobelil je nov dan
in prinesel nam je smeh
ves razigran.

Naj bo mraz in veter,
naj bo zima, beli sneg
rdeča lica na saneh,
otroški smeh.

V srcu naj gori,
drobna želja se rodi,
božična luč naj zagori.

TEA KOTSEVA, 4. a

VESELA ZIMA

Zima je prišla,
sneg pada iz neba.
Vse je belo,
oh, kako je to lepo.

Lahko naredim kepo
in jo vržem v smreko.
Snežak že stoji
in metlo v roki drži.

Na noge smučiči nataknem
in v dolino jo mahnem.
Družina veselo kriči
in se z mano veseli.

Topli čaj spijem
in se pod odejo zavijem.
Zunaj še vedno sneži,
jaz pa srečno zaprem oči.

NEJA BABNIK, 4. c

ZIMA

Zima je pobelila naš breg.
Juhu, gremo vsi na sneg.
Delali bomo snežaka,
velikega in smešnega prvaka.

Vzeli smo sani,
za spuščanje po hribu mi.
Zvečer v hiši pogreli smo še noge,
tudi oči so bile že boge.

MAKS PROŠEK, 4. c

ZIMA

Zima, zima pridi
in dan pobeli.
Zima, zima pridi,
nikoli ne odidi.

Zima, zima ne odidi,
snežaka nismo naredili.
Iglu zgradili smo,
kepe v druge mečemo.

Kepamo se,
mečemo se,
na koncu vse se podre,
pademo na tla
in rečemo: HA, HA, HE!

JULIA PEČAR, 4. c

TETA ZIMA

Zima je prišla med nas,
zapeli otroci so na glas.
Sneži, sneži,
gremo hitro po sani,
sneg z nami že hiti.

Ko se otroci igrajo,
njihov glas povsod se sliši.
Piškote pekli bomo mi,
zvečer še zapeli ob jelkici
ter nasmeh na lica si pričarali.

TIA KASTELIC, 4. c

ZIMA

Ko zima pride,
se otroci igrajo,
miške se skrivajo
in medvedi počivajo.

Po zimi stric Mraz,
Po hišah hodi
in teta Zima
se z otroki smeji.

TILEN BRESKVAR, 4.c

Tisa Kralj, 5. c

ZIMA

Zime nikol' ni doma,
le kam je pa šla?
Na Zemljo seveda,
da bo bela in bleda.

Z njo so šli stric Mraz,
gospodične Snežinke,
pa tudi gospod Oblak.
So rajali in peli
ter Zemljo prehladili.

Zemlja imela je vročino,
na drugi strani še zmrzolino.

METKA MRAVLJE, 4. c

POLEPŠAJMO SI DELOVNO OKOLJE

Poustvarjanje po branju LETEČE HIŠICE.

Učilnico krasijo rožice.

Sadili smo rastline.

Solato smo z veseljem pojedli.

**ZELENA UČILNICA
1. A**

Rastline smo tudi zalivali.

Vzgojili smo solato in fižol.

ZVONČKI IN ...

ZGODBA O ZVONČKU ALEŠU

Nekega spomladanskega dne je na svet prišel zvonček Aleš. Ko je pogledal okoli sebe, je zagledal rumene rože, ki jim rečemo trobentice. Misil je, da je tudi on trobentica.

Zaklical je: »Bratci in sestrice, živijo!« vse trobentice so se obrnile k njemu in mu zatrobentale, da naj gre stran, saj ni trobentica. Zvonček Aleš je sklonil glavico in odšel. Posadil se je in začel jokati.

Ko se je naslednje jutro prebudil, je okoli sebe zagledal veliko zvončkov. Zdaj je bil spet srečen.

MILA KRAŠOVEC, 3. c

ZVONČEK V AFRIKI

Zvonček je nekega zimskega dne delal snežaka. Ugotovil je, da se je prebudil prehitro in da je premrzlo za igro. Odločil se je, da bo odšel v Afriko, vendar ni vedel, kako bi šel.

Potem je zaslišal, da danes pluje ladja v Afriko. Odločil se je, da gre v Afriko, saj ima že 9 let in je zelo pogumen.

Hitro je stekel proti morju. Zagledal je ladjo in v zadnjem hipu skočil nanjo. Ladja že pluje proti Afriki. V Afriko bo prišla čez dva dni. Minil je prvi dan in potem še drugi dan. Prispel je v Afriko.

Tam je pil sok, se kopal in jedel sladoled.

ALI VEHABOVIĆ, 3. c

SUPER ZVONČEK

Na svet je pokukal majhen zvonček. Star je bil komaj en dan, ko so ga zalili z znanstveno tekočino. Zvonček je postal SUPER zvonček. Bil je tako močan, da je neke noči šel ven iz zemlje. Postajal je večji, večji in končno je postal velik kar 10 cm. Potem pa je odšel v park. Tu so znanstveniki delali grozne poskuse. Nekatere rastline so spremenili v pošasti, navadne rastline pa niso mogle iz zemlje, saj so bile preveč enostavne. SUPER zvonček je to gledal in sklenil, da bo nekaj naredil.

Odpri je svoj zvon in glasno zazvonil. Vse rastline so se spremenile nazaj.

Tako je postal zaščitnik cvetlic.

SVIT ŠTEPEC, 3. c

ZVONČEK NEJKO

Nekoč je živel zvonček Nejko. Bil je zelo dobrodušen zvonček. Nejko je hotel pomagati drugim.

Bila je zima in zvonček Nejko se je dolgočasil pod zemljo. Pod zemljo je imel še sedem svojih bratcev. Vprašal jih je, kaj bi lahko počeli. Eden bratec je predlagal, da bi rili izpod zemlje na vrh. Toda ugotovili so, da je zemlja še zamrznjena in da to ne bo šlo.

Kmalu pa se je Nejko domislil, kaj bodo delali. Igrali se bodo družabne igre. Tako zvončkom pod zemljo ni bilo več dolgčas.

ŽIGA BERGANT, 3. c

Zvonček, zvonček,
kako si lep.
Za mojo mamico,
bi bil prav poseben.
Zvonček, zvonček,
vsi te iščemo,
saj tvoja lepota
privabi pomlad.
Zvonček, poslušaj
veter z menoj
in ne pozabi
na nas nocoj.

ZOJA BABNIK, 3. c

POEZIJA

NINA NANA

Nina nana,
Pia je zaspala,
kmalu bo zaspala.
Stisnila bo medvedka,
da lažje bo zaspala.
Jutri odprla bo darila,
ki se jih zelo je veselila,
zato hitro bo zaspala,
nina nana.

TINKARA VRČKO, 3. b

RAZMETANA SOBA

Neža sredi sobe stoji in gleda:
»Le kje naj začne?«
In se domisli:
»Ah, tam!«
In začne tam
in konča tam!
Zdaj je soba pospravljena,
bim bam!

TINKARA VRČKO, 3. b

PRIJATELJ

Prijatelj ti vedno ob strani stoji,
ko se ti nekaj zgodi,
pa tudi, če se sam tega boji.

Prijatelj je vedno prijazen zelo,
ker to je lepo in
dan z veseljem polepšal ti bo.

Prijatelju vedno zaupam lahko,
pa tudi če mi je to še tako težko.

EVA HOČEVAR,
TEODORA MARJANOVIČ,
GIOVANI SAVA PETROVIČ,
NEYLA IČANOVIČ,
MILA DMITRAŠINOVIČ,
ENEJ PETEK BOŠNJAKOVIČ, 5. b

MUCA MICA MACA

Moja muca Mica Maca
je včasih prava tatica.
Včasih iz omare vleče nogavice,
kot da so njene prijateljice.

Moja muca Mica Maca
je včasih prava zver,
saj se z mano spravi v vsak prepir.
Moja muca Mica Maca
je prava prijateljica,
prijateljica copatarica.

Moja muca Mica Maca
je copatarica,
moja najboljša je prijateljica.
Vsakič znova me nasmeji,
vedno, ko pridem domov,
se me neznansko razveseli.

ULA GODICELJ,
AYLA SIRČO,
EMELJADA OMERAGIČ,
MIRNES BURNIČ,
LUKA AMBROŽ,
ALENA POPOVA,
SEMIL BEGIČ, 5. b

PRIJATELJSTVO

Ko sem sam doma,
prijatelj preko spleta
z mano se igra.

Ko konec korone je,
prijatelj z mano ven družiti se
gre.

Prijatelj vedno ob meni je,
pa če mu je to težko, ali ne.

Če prijatelj prijazen je,
se mu vedno povrne vse.

ENEJ PETEK BOŠNJAKOVIČ,
EMIL PAJIČ,
SEMIL BEGIČ, 5. b

PRIJATELJ NAJ BO!

Življenje je lepo,
če ga živiš,
še lepše pa je,
če ga s prijateljem deliš.

Prijatelj ti vedno stoji ob strani in
te pred težavami brani.
Čas s prijatelji preživet,
odžene slabe misli v drugi svet.
Tam se godi prava čarovnija,
ki ji lahko rečemo prijateljska magija.

Prijatelji je tisti,
ki ti pomaga v najhujši stiski,
ti krije hrbet in te ima rad,
zato te reši tudi iz največjih zagat.

PAVLA SMREKAR,
EMIL PAJIČ,
MAJA VOZEL,
ALEKSANDER TUBIN,
EMA HODŽIČ, 5. b

PRIJATELJ

Vsak prijatelj mora vedeti,
kaj dela in kaj počne,
kdaj pomagati mi mora in
kdaj obišče me.

Potrkaš mi na vrata in
se veseliš,
vedno ti odprem,
ti me nasmejiš.

Vsak dan se vprašam,
kaj brez tebe bi,
ko sem zraven tebe,
me glava nikoli ne boli.

Vsak drugi dan,
ko sonce mi posije,
jaz pomislim nate in
konec je misije.

ILMA ĐILIĆ,
EVA IZABELA PLESNIČAR,
ERIK FORTUNA,
RELJA MILANOVIČ,
TIJAN JOZIČ,
DOMEN MARJETIČ, 5. b

POLET NA LUNO

Nekega dne si je deklica zaželela iti na Luno.

DEKLICA: »Mama, grem lahko na Luno?«

MAMA: »Kako in s čim?«

Deklica je šla v gozd. V gozdu je srečala ptička.

PTIČEK: »Kaj razmišljaš, deklica?«

DEKLICA: »Želim si iti na Luno.«

PTIČEK: »Pridi, pojdi na moj hrbet. Poletiva do zvezdišča.«

DEKLICA: »Kaj je zvezdišče?«

PTIČEK: »Stopnišče iz zvezd.«

DEKLICA: »Super! Kdaj bova tam?«

PTIČEK: »Sva že tu. Zdaj pa pojdi po zvezdah. Peljale te bodo do Lune.«

DEKLICA: »Kako lepa Luna! Mogoče bi lahko malo zadremala ... Ojoj, koliko je ura! Pohiteti moram, da ne bo mama jezna. Adijo, Luna.«

Spet doma.

MAMA: »Kje si bila?«

DEKLICA: »Na Luni.«

MAMA: »Na Luni?«

DEKLICA: »Ja, na Luni.«

Poleta na Luno deklica ne bo pozabila.

ULA MIHELJ, 3. a

Ko sem ponoči spal, sem slišal čudne zvoke. Zdelo se mi je, da lebdim.

Zjutraj sem odprl oči in bil sem na Luni. Zakričal sem: »Mami, oči!« Skoraj me je zadela kap, ne zaradi strahu, ampak zaradi presenečenja. Ne boste verjeli, ampak pred mano je bila vesoljska baza. Vstopil sem. Videl sem ogromno vesoljcev. Vprašal sem: »Kaj delate tukaj?« Odgovorili so mi: »Tukaj pazimo na planete, da se ne zaletijo in na zvezde, da kakšna ne ugasne.«

Potem sem se zbudil in ugotovil, da so bile to le sanje. Vstal sem in se pripravil za šolo.

JUŠ LEVČNIK, 3. a

Živjo, moje ime je Dominik, živim na Jakčevi ulici dve. Povedal vam bom o pustolovščini, ki sem jo doživel.

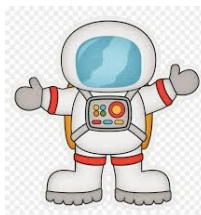
Začelo se je zgodaj zjutraj. Ko sem se zbudil, sem si umil zobe, se oblekel in pojedel zajtrk ter šel v šolo in se učil. Najbolj zanimivo mi je bilo, ko smo se pri spoznavanju okolja pogovarjali o Luni in gledali posnetek, kakšna je Luna od blizu. Hotel sem na Luno, a šele takrat, ko bom velik. Šel sem na travnik in našel štiriperesno deteljico. Zaželel, sem si, da bi šel na Luno. Ko sem zvečer ob polnoči zaspal, sem kar poletel. Zbudil sem se v zraku. Letel sem na Luno. Spoznal sem vesoljčke.

Zjutraj sem se vrnil na Zemljo. Tako sem vsakič lahko poletel na Luno in tako sem dobil v šoli veliko več točk.

DOMINIK TERŽAN, 3. a

POLET NA LUNO

Jaz sem Lana in želim si na Luno. Morda bi bila celo astronautka. In žal nimam očeta. Ne vem, kje je.

Mami mi je rekla, da če mi je dolgčas, lahko obiščem muzej starih vesoljskih ladij in raket. Rekla sem, da bi šla. Mami me je peljala do tja in šla domov. Ogledovala sem si rakete in vesoljske ladje, ko sem videla človeka, ki mi je bil znan. Vprašal me je, ali grem v notranjost pogledat raketo, ki je bila zunaj. In to sem hotela. S človekom sem šla v raketo. Na človekovi glavi sem zagledala piko. Tako je imel moj očka. Vprašala sem ga: »Ali si ti moj očka?« Človek je rekel: »Ja.« Očka je vedel, da želim na Luno. Raketa je delala, zato me je očka peljal na Luno. Letela sva veliko časa, ampak splačalo se je.

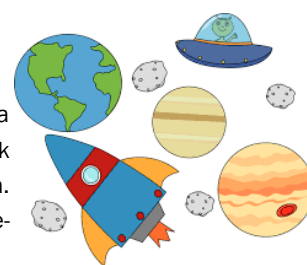
Na koncu sem se z Luno slikala. Poletela sva nazaj na Zemljo.

LANA MARINČIČ, 3. a

Nekega večera sem sanjala, da bi poletela na Luno. A sem ugotovila, da nimam rakete in nisem vedela, kaj naj storim.

Naslednji dan sem šla v delavnico in zgradila raketo, da bi poletela na Luno. Poletela sem v vesolje, da najdem Luno. Več mesecev sem letela po vesolju, a nekega dne sem jo našla in pristala. Moj pristanek je zlomil raketo. Jokala sem, ker nisem vedela, kaj storiti, in zaspala. Zaslišala sem nekaj čudnega. Zbudila sem se in zagledala tri vesoljčke. Omedlela sem, a kmalu sem se zbudila in opazila, da je raketa zgrajena. Sedla sem vanjo in odletela na Zemljo.

Ko sem prišla domov, sem sklenila, da ne bom več šla v vesolje.

EMA BRATUN, 3. a

Neke noči sem razmišljal, kateri poklic bi izbral.

Zaspal sem in se pojavil v raketi. Poletela je v vesolje. Meteoriti so šli proti meni. A sem se jim izognil. Pristal sem na Luni. Potem je prišel robot. Vprašal sem: »Kdo je?« Robot je rekel: »Jaz sem, Robotek.« Rekel sem mu, da se je raketa izpraznila. Robotek je rekel, da je na Luni kristal, ki vse popravi. Skupaj sva odšla iskat kristal. Pred nama je bila nekakšna srebrna reka. Robotek je rekel, da lahko naredi most. Ko je Robotek skoraj padel, sem ga ujel. Potem sva šla v jamo, kjer je bil kristal. Izkopala sva ga in se vrnila k raketi. Raketa je bila polna in postala sva prijatelja.

Potem sem se zbudil. A zdaj vem, da bom po poklicu astronaut.

SADIN NUHANOVIČ, 3. a

Nekega večera sem se sprehajala po mestnih ulicah. Naenkrat je zasvetila polna Luna.

Pogledala sem v nebo in oči so se mi zableščale. Kar naenkrat sem poletela. Letela sem, letela, letela, letela. Zamizala sem. Ko sem odprla oči, sem bila na Luni. Hodila sem po njej in gledala na Zemljo. A nisem se več veliko zabavala. Bila sem osamljena in nisem vedela, kaj naj naredim. Zaželela sem si, da spet pridem na mestne ulice.

In kar naenkrat sem se znašla na mestnih ulicah.

SARA MUNDA, 3. a

Hotel sem poleteti na Luno.

Šel sem na pot, da poiščem dele za raketo. Videl sem človeka, ki mi je rekel, kje se nahajajo deli od rakete. Takoj sem jih šel iskat. Vstopil sem v labirint. Tam je bilo veliko pajkov in kač. Končno sem prišel ven iz labirinta. Končno sem našel dele za raketo. Sestavil sem raketo in odletel na Luno.

Na Luni mi je bilo zelo všeč.

TEODOR ROJIČ, 3. a

POLET NA LUNO

Nekega dne sem gledal zvezde, a mi je bila najbolj všeč svetleča Luna. Bilo je že pozno. Mami in oči sta me klicala, naj grem spat.

Ko sem prišel v sobo, sem se ulegel. Sanjal sem, da sem poletel na Luno. Bilo je prelepo. Naenkrat so prišli čudni glasovi, ki so me klicali: »Din, nesi nas iz teme! Din, reši nas!« Ko sem se zbudil, sem videl, da mi je nekaj pošiljalo signal. Ko sem bolje pogledal, je počasi padalo in BUF je pristalo. Svetilo se je kakor Luna. Šel sem noter in bilo je lepo. Veliko tehnologije. Že spet sem slišal glasove, nekako sem to stvar poznal. Oblekel sem skafander in čim bližje smo bili Luni, bolj so bili glasovi razločni. Končno sem pristal. Bilo je čudno. Visoko sem skakal. Bilo me je strah teme. Potem sem se spomnil vzklikov: »Reši nas teme! Z lučko sem odšel noter in videl sem jih. Vesoljci! Rekli so mi: »Reši nas!« Odrgrgal sem verigo in bili so svobodni. Rekli so mi: »Neskončno smo ti hvaležni. Ali greš z nami na planet Bong?« Rekel sem ne, ker sem se hotel vrniti k mami in očiju. Vrnili so me. Pozdravili smo se in BUM jih ni bilo več. Stekel sem v sobo.

Mami me je zbudila za šolo. Vsem prijateljem sem povedal o svoji dogodivščini. Ko ponoči pogledam v nebo, na njem piše HVALA.

DIN DURAKOVIĆ, 3. a

Nekoč je živela deklica Anabella.

Hotela je biti astronautka, ko odraste. Želela si je na Luno. Mama in oče sta jo pri tem podpirala. Anabella je imela vse, kar so imeli astronauti: čelado, obleko, a vesoljske rakete pa ne. Mami in očetu je govorila, kako naj postane astronautka, če nima rakete. Mama ji je rekla: Počasi, Anabella. Stara si devet let. Bo že prišel tvoj čas, ko boš imela raketo. »Prav imaš, mami.« Naslednji dan je mami Anabello peljala v astronautski muzej. Anabella je bila zelo vesela, videli sta raketo. Stisnila je gumb in raketa je vzletela.

Anabello je bilo zelo strah, a pomislila je, da so to njene sanje. Pristala je na Luni. Bila je zelo vesela. Mamo pa je zelo skrbelo. Anabella je bila tam ure in ure.

Anabella je prišla nazaj in živela srečno do konca svojih dni.

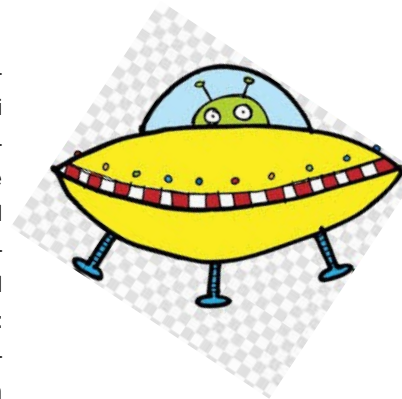
ANABELLA PERIČ, 3. a

Ko sem bila majhen otrok, sem imela veliko želja, katere je bilo težko uresničiti. Oči in mami sta mi kupovala igrače, izpolnjevala otroške želje, a meni to ni bilo dovolj.

Ko sem pihala svečke za moj četrti rojstni dan, sem si zaželela, da odpotujem na Luno. Ko so zvečer že vsi spali, je po mene prišel vesoljec Tom. Skupaj sva potovala v vesoljski ladji. Bilo je lepo in zanimivo. Komaj sem čakala, da prideva na Luno. Na Luni sva skakala, letela v zraku in se zabavala. Ko sem bila zaspana, sem bila žalostna, ker sem pogrešala mamico. Tom mi je povedal, da naj zaprem oči in si zaželim domov.

Takrat sem se zbudila v svoji postelji. Objela sem mamico in očija, potem pa sem srečna zaspala.

ILAJDA OMERVIĆ, 3. a

PREPUSTIM SE DOMIŠLJIJI

Jaka Vrhovec, 4. c

PESEM O VESOLJKI

Vesoljka sem postala,
ko sem se še igrala,
zraven pesmice sem pela
in si čelado nadela.

V vesolje sem šla
z roza raketo,
dva cekina sem našla
in narisala pisano paleta.

V daljavi sem zagledala luno,
sijala je zelo lepo,
da sem zaigrala na violinsko struno
in me je poneslo v nebo.

ZOJA ČUFER, 5. c

VESOLJKA

Zvezda na nebu se utrne,
ko temna noč se na Zemljo zgrne.
Tišina objame vesolje,
le svetla lučka želi si na polje.

V gozdu se nekaj zasveti,
ko lepa vesoljka začne peti.
Ona nima podobe človeka,
temveč je polna skrivnosti
kakor reka.

Ima veliko srce,
podobno oceanu.
Njegova temperatura je,
kot bil bi v vulkanu.

Njen karakter izraža ljubezen,
ki jo po svetu trosi kakor bolezen.

LUKA AMBROŽ,
5. b

VESOLJKA

Vesoljka majhna,
očarljiva je zelo.

Z velikimi očmi,
majhnimi ročicami in nožicami
očara vso nebo!

Tako bogata je,
da kar voziti zna,
saj svojo vesoljsko ladjo ima.

V njej vozi se kar sama!
Saj tako svetleča je,
da zvezda žarometov postala je.

MANJA SKUBIC, 5. c

VESOLJKA

Vesoljka je na luni doma,
tam se zelo rada igra.
Rada ima brata dva,
saj z njima se zabava nikoli ne
konča.

Vesoljka rada ima,
da brata se ne kregata ,
saj kadar se ne,
ta dan zelo dober je.

Vesoljka je rada Zemljo obiskala
a, ko so prišli ljudje,
se jih preveč bala je.
Ko bo stara deset,
bo zemljo obiskala spet.

MILA DMITRAŠINOVIČ, 5. b

VESOLJKA

Če vesoljka si,
nihče te ne pozna,
s tabo dobro se ne konča.

Vsi bi mislili,
da pojedla bi možgane,
a tebe niti en človek ne gane.

Vsi bi se te bali,
te nemudoma v zapor poslali.

Na skrivaj po mestu
vesoljka se potika
in ljudi spotika.

PAVLA SMREKAR, 5. b

PREPUSTIMO SE VESOLJU ...

VESOLJKA

Vesoljka omožiti se je želela,
v vesolje odletela,
da bi moža našla
in se zaljubila.

Priletela je na Mars,
moža iskala,
a bilo je zaman,
tam našla ga ni.

Vesoljka žalostna se je vrnila
in na svojem planetu žalostno
obstala
ter bisere jokala.

Sonce jo je tolažilo,
da moža ji bo naredilo,
a zaman,
vesoljke ni potolažilo.

RUSTAN RAJIF DURAKOVIĆ, 5. b

VESOLJKA

Vesoljka je prišla
iz daljnega vesolja,
da bi televizijo gledala.

Po programih se je premikala,
pri otroškem programu je skoraj zaspala,
poročila pa je rada imela in do polnoči
pokonci ostala.

Vesoljka kmalu je odšla
super je bila vesela,
ker je čisto novo televizi-
jo s sabo vzela.

ERIK FORTUNA, 5.b

VESOLJKA

Na Zemljo je vesoljka prišla,
en, dva, tri,
en, dva, tri,
spoznala je veliko ljudi.

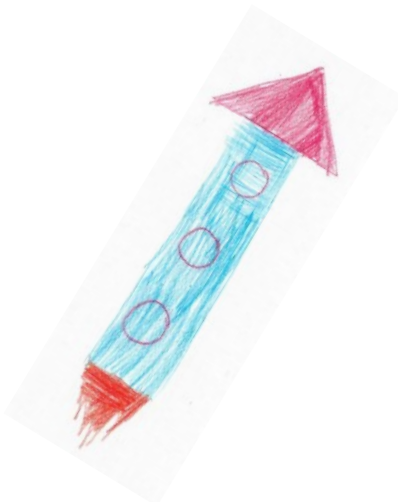
Skupaj so prepevali, se družili,
en, dva, tri,
en, dva, tri,
okužila se je z virusi.

Ko zjutraj se zbudi zarana,
revica vsa je že bolna.

Hitro domov odhiti,
kjer cepivo že dobi.

Na Zemljo je vesoljka prišla,
en, dva, tri,
en, dva, tri,
prinesla je zdravje za vse ljudi.

ENEJ PETEK BOŠNJAKOVIĆ, 5. b

VesOljka

Noč na nebu,
v sobi sedim,
skoz' okno gledam,
vidi se dim.

Vstanem, da vidim,
kaj se dogaja.
Ko izza dima, vidim,
nekdo prihaja.

Ko bližje stopi,
to bitje zeleno,
dih mi zastane,
zavriskava v eno.

Od bitja je vrisk,
pomenil pozdrav.
Od mene, da bitja
sem se ustrašila prav.

Spoznala sem, da je bitje,
mala vesoljka,
v vrisku je rekla,
da ime ji je Oljka.

Vesela bila sem,
da prišla je na obisk.
Vendar v vesolje,
šla je hitro kot blisk.

NEYLA IČANOVIĆ, 5. b

VESOLJKA

V vesolju vse lepo je,
ko vidiš vse troje,
to so zvezde, vesoljci ter planeti.

Tam prav posebna vesoljka živi,
ki med zvezdami pleše v temi.

Ime njeno je vsem neznano,
ampak kljub temu jo vsi poznamo.

TEODORA MARJANOVIĆ, 5. b

MOJE POTOVANJE V DŽUNGLO

Nekega dne sem se odločila, da bom odšla v džunglo, saj sem si jo že dolgo časa hotela natančneje ogledati. Odpravila sem se na pot. Zelo hitro sem prispela do nje. Hodila sem po džungli, a nisem našla še ničesar zanimivega. Čez nekaj časa sem prišla do lepe rože in jo hotela odtrgati, a se je izkazalo, da je to rep. Začel me je preganjati tiger in ni nehal, dokler nisem splezala na drevo in počakala, da je odšel. Prestrašeno sem odšla naprej in se nisem dotaknila nobene rože več. Sem pa se začela gugati na ovijalkah. Ko sem prišla ravno do tiste, ki bi me morala zagugati čez vodo, se je izkazalo, da ta ovijalka ni gugalnica, ampak žival, ki se je na vso moč bojim. Bila je kača! Ko me je spustila, sem čofnila naravnost v vodo. Bila sem čisto premočena in sem morala domov.

ANJA KERN, 3. c

JAZ RAZISKUJEM TITANIC

Nekega dne sem se zbudil na Titanicu. Bil je že sredi oceana in malo sem se prestrašil, saj sem poznal zgodbo o njem. Rekel sem si: »Nekaj moram ukreniti, drugače lahko tudi jaz umrem!«

Problem je bil le, da sem bil deček iz tretjega razreda in nisem mogel do kapitana. Naslednjega dne sem srečal fanta po imenu Jack, ki je poznal punco iz prvega razreda in zato sem sklepal, da lahko pride do kapitana. Jack mi je povedal, da je punca ime Rose in da je zelo bogata.

»Ali jo lahko prosiš, da kapitanu odnese pismo?« sem ga vprašal.

Jack mi je odgovoril: »Ja.« Jack je vzel moje pismo in že je hitel k Rose.

Naslednjega dne me je Jack odpeljal k Rose. Povedala mi je, da je kapitan prebral moje pismo, ga upošteval in spremenil smer.

Povedal sem jima, da sem prišel iz prihodnosti in če ne bi napisal pisma, bi se ladja jutri dvajset minut pred polnočjo zaletela v ledeno goro in bi ob dveh in dvajset minut potonila.

Res smo ob določeni uri vzeli daljnogled in šli opazovat ledeno goro. Zgrešili smo jo za deset metrov in čez dva dni prispeli v New York.

Kar naenkrat sem se prebudil in ugotovil sem, da sem sanjal, saj je bila danes 109. obletnica potopa ladje Titanic.

BRIN BABIČ, 3. c

MORSKI DEČEK DEMATIN

Nekoč pred davnimi časi, ko je obstajalo še polno čarovnije, je živel Dematinec po imenu Delmos. Zelo rad je plaval po morju in ves čas je verjel v čarovnijo. Ko je plaval v morju, mu je zmeraj po glavi rojilo ali so včasih res obstajali morski dečki in dekllice.

Nekega dne je skočil v morje in zaplaval. Nenadoma je zagledal morsko dekllico. Delmos ni mogel verjeti svojim očem. Plaval je naprej in zagledal še eno morsko dekllico.

Ko se je znočilo, je šel Delmos domov. Naslednji dan se je odpravil do morja in skočil med valove. Ko je bil v vodi, je njegov zadnji del postal sluzast, takšen kot zadnji del ribe. Postal je morski deček Dematin Delmos. Plaval je sem in tja. Bil je zelo srečen.

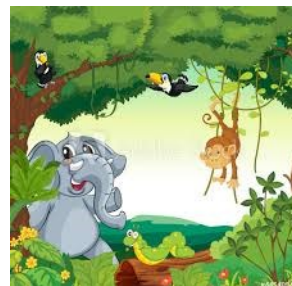
Zato moramo vedno verjeti v čarovnijo.

ZOJA BABNIK, 3. c

LEVOVA ZGODBA

Nekoč je v divjini, globoko v džungli, živel velik in mogočen lev. Imel je zlato grivo, večjo od grive navadnega leva. Živel je samotarsko, ampak bil je zelo prijazen. Ime mu je bilo Rok. Bilo je poletje in nekega dne je bilo zelo vroče. Lev Rok je skočil v jezero. Odločil se je, da bo odšel na potovanje. Našel si je veliko hrane in potoval po džungli. Kmalu je našel čudovito jezero. Levje mesto je imelo dvometrske slapove, veliko dreves, parkov in še marsikaj. Lev Rok si je v mestu našel vodiča, ki mu ga bo razkazal. Vodiču je bilo ime Jan. Vodič Jan mu je v mestu razkazal vse skrite koticke in predstavil mu je druge leve. Pokazal mu je še policiste, klovne in cirkus. Levu je bilo vse tako všeč, da je dal Janu nekaj hrane. Potem je šel lev Rok sam na triurni sprehod v gore in v cirkus. Zvečer se je odpravil domov. Ker je bil utrujen, je šel spat. Naslednji dan so ga čakale nove dogodivščine. Lev Rok se je odločil, da bo našel službo in da bo delal kot vodja projektov. Ko je imel dovolj denarja, si je kupil dom s petimi nadstropji.

DINO JASIĆ, 3. c

PLEZANJE NA NEKAM ŽAREČ VULKAN

Nekega lepega dne, sem se odločila, da bom splezala na vulkan. Ko sem plezala vsaj že eno uro in še več, sem se ustavila in popila nekaj vode. Zdelo se mi je čudno, da sredi zime postaja vulkan vse toplejši. Niti na pamet mi ni prišlo, da bi vulkan lahko izbruhnil, saj je bil vrh prekrit z ledeno mrzlo, debelo, belo in snežno odejo. Malo pred vrhom sem se premaknila na drugo stran, saj sem zagledala z vrha teči žgočo lavo. Ko sem po treh urah priplezala na vrh, je po eni strani vulkana tekla lava, na drugi strani pa so bili obiskovalci. Med njimi je bil tudi moj prijatelj slonček Dumbo. Povedal mi je, da je na vulkan priletel s pomočjo svojih ušes. Zlezla sem na njegov hrbet in skupaj sva odletela z vulkana.

ALJA LAH, 3. c

JAZ SEM V PUŠČAVI

Nekega dne sem se zelo zaspana in žejna zbudila sredi puščave. Nisem se mogla spomniti, kako sem prišla v puščavo. Tako sem bila žejna, da bi pila kar iz reke, če bi bila tam.

Nenadoma se je pred menoj prikazala velika luža. Bila sem brez sape in hitro sem skočila vanjo. Začela sem piti iz nje. A ni zdržala dolgo časa. Kmalu sem s svojimi usti namesto vode začutila pesek. Začela sem bruhati, dokler ni šel ves gnusni pesek ven iz ust.

Pod svojimi nogami sem začutila nekaj trdega. Ozrla sem se pod noge. Zagledala sem vrata. Odprla sem jih in kot strela me je povleklo noter. Strah me je bilo, saj sem vedela, da se to ne bo dobro končalo. Padala sem in padala. Luknja ni imela konca. Čez nekaj časa sem padla na nekaj mehkega in toplega.

To je bila moja postelja. Zaslíšala sem mamin glas, ki me je spraševal, če grem z njimi na igrišče in sicer v peskovnik.

LEJLA EBNER, 3. c

OTROK

Jaz sem otrok,
delo lepih rok.
Mene vsi spoštujejo
in lepo negujejo.

Sem otrok veselja
in pa potrpljenja.
Imam pravice,
znam pa tudi smešne vice.

Znam se tudi zmotiti,
te za pomoč prositi
in seveda oprostiti.

Moje otroštvo je sreča,
kot bleščeča sveča.
Je ena lepa vreča,
da, iz nje kar skače sreča!

PIA STEGU, 5. c

*Šole se veselimo, ker nam je
všeč šport in se igramo s
prijatelji.*

**ARIS BEGIĆ in
JACKY ZHU ZILIN, 2. b**

*Rada pišem, rada berem,
rada računam. Rada bi bila
slikarka. Pogrešam šolo.*

HANA BEGIĆ, 2. b

*Rad sem v šoli, ker se učim. Lažje razumem
naloge, ker se nalog veselim.*

KLEMEN VESELIČ, 2. b

OTROŠTVO

Otroštvo si predstavljam
kot zabavo brez meja,
igro ki ji ni konca.

Otroštvo je tudi polno
stvari, ki jih starejši
ne razumejo.

Otroštvo je najlepši
del življenja, ki sploh
obstaja.

Otrok je poln veselja,
ki ga starši ne poznajo.
Otroštvo je najbolj
barvit kos življenja.

Otrok ima toliko
domišljije, ki je nihče
ne razume.

Otrok je najbolj
barvit človek
na svetu.

OSKAR BRATUN, 5. c

*Ko sem v šoli, sem
zunaj in se igram.
Rad imam naloge.*

FILIP MARČIĆ, 2. b

KRIVICA

Krivica se pojavi
v veliko primerih,
še posebej pri
težkih preprih.

Krivica ni enaka
kot pravica,
krivica je pomota,
pravica pa dobrot.

TAMARA KITIĆ, 8. b

*Všeč mi je šport in ko
se zunaj igramo.*

MAŠA PAVLOVIĆ, 2. b

KAM PO OSNOVNI ŠOLI

Stara sem štirinajst let. Zjutraj, ko vstanem, se s težavo odločim, kaj bom oblekla na tisti dan, zato odločitev o tem, kaj bom počela v življenju ni ravno lahka. Tako veliko možnosti je, da niti ne vem, kam bom šla po osnovni šoli. Nimam ravno veliko hobijev, ampak vem, da sem družboslovni tip človeka. Rada berem in rada imam jezike, zato sem razmišljala, da bi šla naprej v jezikovno smer. Zanima me tudi psihologija, saj rada pomagam ljudem. Kljub temu da za svoje življenje še nimam velikih načrtov, vem, da bom po osnovni šoli šolanje nadaljevala na gimnaziji. Tam se bom vpisala na razne krožke in dejavnosti, da ugotovim, kaj me zares zanima. Po gimnaziji se bom vpisala na fakulteto in če mi bo uspelo, bom poskusila narediti še magistririj. Morda je nenavadno, da želim narediti magistririj, saj še ne vem iz česa.

Ko sem bila majhna, sem želela biti režiserka, mogoče je ta ideja izhajala iz dejstva, da je moj oče režiser. Še zmeraj me zanimajo filmske vode, vendar bi zdaj raje bila scenaristka. Pisala bi scenarije za filme, kar bi bilo zelo zanimivo, glede na to da rada pišem in imam tudi veliko domišljije. Slovenija nima ravno najboljše filmske scene, mogoče zaradi tega, ker smo tako majhna država. Kakorkoli, naši državi bi koristili dobri scenariji, po katerih bi lahko posneli kakovostne filme. Če bi bili filmi zelo dobri, bi jih kupila tudi večja podjetja iz tujine, kar bi pomenilo zaslužek, in če bodo filmi v tujini uspešni, je to še večji zaslužek.

Še zmeraj me malo moti dejstvo, da bodo odločitve, ki jih sprejmemo kot najstniki, vplivale na naš način življenja in življenje samo. Izbira srednje šole bo vplivala na naš poklic, kariero ... Če sem iskrena, me to na nek način straši. Ampak glede tega žal ne moremo naredit ničesar, saj vse odločitve, ki jih v življenju sprejmemo ne glede na starost, vplivajo na naš način življenja. To pomeni, da moramo sprejemati čim boljše odločitve. Ne glede na to kam bom šla naprej, vem, da mi bo v srednji šoli težje kot v osnovni, saj je tudi bolj zahtevna. Morala se bom več učiti in tudi truditi. Moj glavni cilj bo, da bom poskusila imeti čim boljše ocene in da bom ugotovila, kaj želim početi v življenju.

Vem, kaj rada počnem, samo izrazitih ciljev še nimam. Vsi si želimo, da bi postali nekaj velikega in da bi naredili spremembe v svetu. Kot otroci imamo vsi veliko domišljije glede tega, kaj bomo, ko odrastemo. Na koncu se ponavadi nič od tega ne uresniči in postanemo nekaj čisto drugega. Zato želim narediti spremembo, ki bo pomembna zame. Ko bom velika, si bom našla poklic, ne vem še, kaj bo, in edino, kar si želim, je to, da bom štirinajstletna jaz ponosna nase in na to, kar sem dosegla, tudi če bom počela nekaj, česar si zdaj ne predstavljam, da bi kadarkoli počela. Želim si, da bi imela rada svoj poklic in bi se vsak dan zbudila vesela, da grem v službo.

LINA AJKIČ, 9. b

Teodora Marjanović, 5. b

Eva Hočevar, 5. b

Eva Hočevar, 5. b

MOJ SANJSKI POKLIC

Želim si biti vzgojiteljica, ker imam zelo rada otroke. Ta poklic mi je všeč, ker se vedno nekaj dogaja. Uživam v plesu in glasbi. Sem pa tudi ljubiteljica živali, ki bi jih vključila v svoj poklic.

Po končanem devetem razredu bi se rada vpisala na Srednjo vzgojiteljsko šolo, gimnazijo in umetniško gimnazijo Ljubljana, smer predšolska vzgoja. Šolo sem obiskala že v osmem razredu, ko so potekali informativni dnevi. Name je naredila dober vtis, všeč mi je bil njihov program, ker je veliko plesa, glasbe in likovnega ustvarjanja. Že zdaj se veselim prakse v vrtcu, ki jo bom imela na srednji šoli. Po končani srednji šoli bi se rada vpisala še na Pedagoško fakulteto, smer predšolska vzgoja.

V prostem času večkrat pazim svojega bratranca in sestrično ter malega dečka Oskarja. To me zelo veseli. Pripravim jim razne igrice, ustvarjamo, se igramo na vrtu, hodimo na sprehode. Včasih jih pazim tudi zvečer. Takrat skupaj pripravimo večerjo, pogledamo risanko ali preberemo pravljico.

Zelo me zanima tudi terapevtsko delo s psi. Pred kratkim sem dobila tibetanskega terierja. Z njim že hodim v pasjo šolo. Ko bom dovolj stara, bi rada naredila izpit za vodnika terapevtskega psa. Tako bo lahko z mano hodil v vrtec, kjer bodo otroci imeli stik z živalmi. Pomagala jim bom, da se jih ne bodo bali. Kuža bo pomagal tudi otrokom, ki imajo čustvene težave. S kužkom bi se lažje vključili med druge otroke in nam zaupali svoje težave. Kot lastnica terapevtskega psa bom z njim hodila tudi v šole, kjer bo pomagal otrokom s posebnimi potrebami brati in se lažje naučiti stvari. Tudi jaz imam disleksijo in mi je veliko pomenilo, ko sta nas obiskala kužka Oli in Bela, ki sta z nami brala. Takrat sem se počutila zelo sproščeno in umirjeno.

V vrtcu bi z otroki skrbeli tudi za druge živali, na primer hrčka, zajčka, morskega prašička, ribice ... Pomembno je, da se otroci naučijo dobrega odnosa do živali. V vrtcu bom spodbujala veliko gibanja. Otroke bom učila plesati, hodili bomo na sprehode, kolesarili, rolali, plavali, smučali ... Želim si postati tudi vaditeljica smučanja in plavanja. Trenutno treniram hip-hop. Tudi ko bom prenehala s svojimi treningi, si želim, da bi začela s poučevanjem otrok in tako še vedno plesala. Moja želja je tudi, da bi nekoč odprla svoj vrtec v naravi. Tam bi postavila svoja pravila. Veliko bi bili zunaj, na travniku ali v gozdu.

Potrudila se bom, da mi uspe postati vzgojiteljica. Komaj čakam, da se bom vsak dan ukvarjala z otroki in jih naučila veliko novih stvari. Ob tem pa upam, da se bomo vsi čim bolj zabavali.

NEŽA BROD, 9. b

Ema Hodžič, 5. b

Teodora Marjanović, 5. b

Nikolina Cankar, 5. a

JAZ SEM ...

Moj dan se začne ob šestih zjutraj, ko mi zazvoni budilka. Zjutraj grem teč s prijateljico Doro. Po teku se doma stuširam in pojem zajtrk ter se pripravim za službo. V službo se odpeljem ob pol osmih. Delam v stavbi nasproti poslovne stavbe prijateljičinega podjetja. Pisarni imava povezani z mostičkom. Prvega pacienta sprejemem ob osem in petnajst minut. Danes imam pacientko Anno, ki je zapadla v hudo depresijo. Anna je stara 16 let in ima enega mlajšega brata. Zdi se ji, da nikogar ne skrbi za njo in da nima prijateljev. Za paciente si vzamem dovolj časa. Z njimi se pogovarjam in razpravljam o njihovih občutkih in razpoloženjih. Velikokrat se mi ljudje odprejo, a je tudi nekaj pacientov, ki neradi sodelujejo. Z Anno se pogovarjava o stvareh, ki jo zanimajo in jih rada počne. Obiskuje me že tri mesece in odlično napreduje. Petnajst do dvanajstih končava. Do dvanajstih si pospravim zapiske ter pripravim datoteko za naslednjo pacientko. Ime ji je Sydney. Pri trinajstih letih je bila zlorabljena. Je zelo prijetna in prijazna punca. Malo je sramežljiva, a se zelo dobro razumeva. Počasi mi zaupa in govori tudi o dogajanju tiste noči. Ob 12-ih imam malico s svojo prijateljico. Malo poklepetava in ob pol enih je že na vrsti Sydney. Tokrat govoriva o tem, zakaj se ni zaupala mami. Bala se je, da ji mama ne bi verjela. A potem, ko sta se starša ločila, ji je vseeno povedala in tako je pristala pri meni. Po dvournem pogovoru je odšla zelo vesela. No, sledi še kakšen pacient, ki ni tako težaven. Na primer Max, ki ima strah pred vodo. Je zelo prijazen in priden. Ob 16-ih končam službo ter se vrnem domov. Skuham si kosilo ter ga v miru pojem. Potem grem malo pospravljat po hiši ter uredit vrt. Zvečer pogledam urnik za naslednji dan ter si pripravim vprašanja in temo pogovora. Tema je samo okvirna, ker se velikokrat spremeni. Potem grem še malo telovadit. Zvečer ob pol osmih si skuham večerjo. Po navadi ajdovo kašo ali kaj podobnega. Po večerji si ogledam kakšen film na Netflixu ter se odpravim spat.

BODOČA PSIHOTERAPEVKA EMA MIKELN, 9. b

Inicialko je prispeval Juš Levičnik, 3. a

Zjutraj vstanem ob sedmih. Vstanem iz postelje in se grem stuširat. Oblečem se v oblačila, primerna za sestanek s stranko. Za zajtrk ponavadi pojem nekaj sadja in si pripravim nekaj, kar mi da dovolj energije za začetek dneva. Nato se pripravim za odhod iz stanovanja, vzamem s sabo računalnik in odidem. S stranko sem dogovorjena ob osmih, zato imam še čas, da spijem kavo. Ob osmih sem se odpravila v restavracijo, v kateri me je stranka pričakala in moje delo se lahko začne. Stranka mi je razložila, da je njen mož zahteval ločitev in varstvo nad otrokom, samo zato da bi dobil polovico njenega bogastva. Moja naloga je, da poskrbim, da moja stranka dobi skrbništvo nad svojim otrokom in ne izgubi polovice svojega denarja. Dogovorila sem se, da bom najprej raziskala, kje ima moja stranka prednosti in kje nasprotnikova. Ko sem končala razgovor s stranko, sem se odpravila v svojo pisarno, kjer sem pregledala vse dokumente, ki mi jih je stranka posredovala. Ugotovila sem, da je bil nasprotnik nezaposlen, torej to pomeni, da ne služi denarja in ne more otroku vsak dan zagotavljati toplega obroka, oblačil in stvari, ki jih otrok potrebuje, zato bo moja stranka zagotovo dobila skrbništvo nad otrokom. Pripravila in napisala sem vse potrebno za sodbo in poslala kopijo stranki. Ko sem končala z delom, sem se odpravila domov in naredila kosilo. Zvečer sem se s prijateljico odpravila na večerjo in odmislila delo. Ko sem se vrnila domov, sem se stuširala, preoblekla in pogledala svojo najljubšo serijo. Oči so se mi počasi začele zapirati, zato sem se odpravila v posteljo, preden sem zaspala, pa sem si zapisala načrt za jutrišnji dan.

BODOČA ODVETNICA MILANA GAJIĆ, 9. a

Inicialko je pripevala Ilajda Omerović, 3. a

ODRASLOST

ZAČINI:

skrb za zdravo

telo (tek,

telovadba,

zdrava

prehrana),

kava,

serije,

delo.

Delam v mestu angelov in brezdomcev, Los Angelesu. Ko ne pišem, nepomembnih besedil za revne ljudi, se po navadi zbudim ob sedmih. Vem ja, sliši se noro, da tako talentirana in bogata oseba, kot sem jaz, dela nekaj tako normalnega. Zato pa obstajajo moji zajtrki, ki pogosto vsebujejo drago japonsko govedino z rižem, ki raste v najčistejši vodi v celi Aziji. Ker to ni dovolj, dodam še muši gobe iz Tibeta v masleni omaki iz bambusa, curry-ja in duriana s kančkom žafrana. No nato se odpravim na delo v svojem Lamborghini električnemu avtomobilu. Nekateri bodo rekli, da je to laž, saj ta italijanska znamka ne proizvaja električnih avtov in prav imajo. Ampak, ker sem tako okoljsko ozaveščen, sem dal moj preljubi avto na predelavo v Teslino tovarno. Ko pridem do studia v Santa Monici, me po navadi pozdravi moj pomožni fotograf, ki mi pomaga s postavitvijo svetlobne opreme in scene, na kateri fotografiram. Nato se proces ustvarjanja fotografije začne. Pri samem fotografiranju je potrebno biti zelo natančen, ker slikam samo delikatne in včasih tudi enkratne obleke prestižnih francoskih ter italijanskih modnih oblikovalcev.

Ko končam s fotografiranjem, se odpravim v eno izmed mnogih restavracij in barov v Santa Monici v vzhodnem Hollywoodu ali v četrti Venice, ki ponuja bogato izbiro morske hrane, sveže ulovljene iz bližnjega Tihega oceana. Po koncu mojega kosila, ki si ga ne morete privoščiti, se s svojim prestižnim avtom odpravim proti svojemu domu v Malibuju. Tam se usedem v enega izmed mnogih lokalov ob slavni plaži in začnem urejati slike, ki sem jih posnel z mojim fotoaparatom, vrednim okroglih šest tisočakov. Večina ljudi misli, da je fotografiranje samo pritiskanje gumba, ampak je to veliko več. Največ časa in energije vzame urejanje fotografij. Dve kavici in čas je, da se sprehodim do mojega precenjenega doma čisto blizu plaže. Sicer se zavedam, da bi lahko zlahka kupil cenejšo vilo, ampak tista ne bi bila blizu najslavnejše plaže v Ameriki. Doma odgovorim na par potrebnih e-mailov. Ob sedmih se odpravim na plažo, kjer uživam preostanek mojega večera z mojimi prijatelji.

BODOČI FOTOGRAF SAMO KADIČ, 9. b

Inicialko je prispeval Dominik Tržan, 3. a

Zjutraj vstanem ob osmih in si umijem zobe ter popijem vodo in si naredim zdrav napitek. Nato se preoblečem v športna oblačila in grem v fitness. S telovadbo začnem ob 9.00 in telovadim eno uro. Po telovadbi se stuširam in oblečem v normalna oblačila ter pojem zdrav zajtrk. Največkrat jem sadje na različno pripravljene načine in s prilogami. Domov pridem 11.30. Grem v pisarno in kreiram oziroma rišem oblačila in se pogovarjam z menedžerjem o prihajajočih dogodkih ter sestankih. Ob 13.30 si začnem pripravljati zdravo kosilo, ki je zelo raznoliko. Ob 15.00 grem naprej delat modne kreacije in risbe ali pa grem na sestanek. To je zelo odvisno od dneva. Ob 17.00 grem že spet v fitness in telovadim uro in pol. Če imam kateri dan slikanje dopoldan ali popoldan, spustim dopoldansko ali popoldansko telovadbo. Po telovadbi grem domov oziroma še kam, če imam kakšne nujne opravke. Doma si pripravim večerjo. Po navadi je to solata s piščancem ali kaj podobnega. Če mi ostane še kaj dela, ga naredim po večerji. Po še zadnjem popravljanju kreacij ali odpisovanju sporočil si pogledam še kaj na televiziji ali berem knjigo. Okoli 22.30 se preoblečem in si umijem zobe. V postelji še malo berem ali pa takoj zaspim, če sem res utrujena.

BODOČA MODNA OBLIKOVALKA IZ MILANA, PARIZA ALI MONAKA

Inicialko je prispeval Dominik Tržan, 3. a

Sanje nimajo
roka uporabe ...
Internetni vir.

M

oj delovni dan ni takšen, kot ga imajo ostali. Z delom ne začnem vedno navsezgodaj zjutraj, ko se mi oči zapirajo od zaspanosti in ko možgani še ne dojamajo, da je jutro. Včasih z delom začnem šele popoldan ali celo zvečer.

Če z delom začnem dopoldan, vstanem zgodaj zjutraj. Pojem zajtrk, si umijem zobe, se preoblečem in se odpravim v službo. Na pot se odpravim z avtom, če je lepo vreme, pa s kolesom. Takoj ko vstopim v službo, sem že obdana z ogromno dela. To so lahko samo papirji ali pa me čaka operacija. Med odmorom grem s sodelavci v menzo. Tam pijemo kavo in se pogovarjamo o svojih pacientih in ostalih zanimivih temah. Po resnici povedano, jaz ne pijem kave, ampak čaj. Sem ena tistih redkih odraslih, ki ni odvisna od kofeina. Po odmoru me čaka še več dela. Občasno imam tudi sestanke, na katerih se pogovarjamo o pomembnih zdravstvenih zadevah. Z delom ne končam vsak dan ob isti uri.

Kadar imam nočno delovno izmeno, vse poteka drugače. Vstanem pozneje kot ponavadi, ker čez noč ne bom spala in je boljše, da se prej napiš. Čez dan grem po kakšnih manjših opravkih, zvečer se pa odpravim v službo. Nočna izmena ni tako naporna kot dnevna, ker se ponoči manj dogaja, je pa utrujajoče, ker nisi navajen biti pokonci celo noč in delati. Ni pa vedno vse tako mirno, Včasih tudi sredi noči pripeljejo pacienta, ki potrebuje nujno pomoč in ne smemo pozabiti na vse osebe, ki so že v oskrbi in jih moraš redno pregledovati. Ob takih nočeh se tudi meni prične skodelica kave, ki te vsaj malo poživi in da energijo, da lahko zdržiš celo noč.

Moje delo mogoče res zveni naporno, ampak ni tako grozno. Če imaš rad poklic, ki ga opravljaš ni tako težko, čeprav si včasih želiš, da ti ne bi bilo treba delati. Seveda pa obstaja tudi dopust, na katerem se lahko spočiješ in uživaš.

BODOČA ZDRAVNICA

Inicialko sta prispevali Nia Kovačič in Anabella Perić, 3. a

K

o moja otroka prideta v spalnico in naju z možem radostno poljubita na lice, se zbudim. Mož gre ponavadi pripraviti zajtrk, jaz pa še malo ostanem v postelji z mojima cukrkoma. Ob 7.00 se cela družina zbere ob zajtrku. Družinico sestavljamo: jaz, mož in sedemletni sin ter njegova triletna sestra. Po zajtrku se pripravimo za vrtec, šolo oziroma službo in se vsi skupaj odpeljemo. Jaz vse skupaj odpeljem in se še sama odpravim v službo.

Tukaj pa se moj dan zares začne. Delam v laboratoriju v Kemijskem inštitutu v Ljubljani. Všeč mi je, ker ne delam v pisarni za računalnikom. V času, ko na našem planetu razsaja koronavirus, na inštitutu potekajo številne raziskave. Moram reči, da smo slovenski kemiki zelo uspešni in se zlahka kosamo s širnim svetom, Zelo cenim, da se s sodelavkami in sodelavci tako dobro razumemo. Radi si pomagamo in si priskočimo na pomoč. Ob približno deseti uri gremo ba pavzo na kavico v bližnji lokal. Malce se pogovarjamo in opravljamo svoje tašče, Sicer jaz nimam nič proti njej, je pa zabavno in sproščujoče. Vrnemo se na delovno mesto, saj se nič ne naredi samo, Spet delam, naredimo kakšen poskus in odidemo na kosilo. Po kosilu pridemo nazaj in imamo sestanek ali dva. <<službo končam približno ob petih in se vrnem domov.

Moj mož in otroka so že doma, saj mož zaključi z delo že prej. Moža ali jaz sinu pomagava z nalogo in se pogovorimo, kako smo se imeli. Če n dežuje, gremo še na igrišče, potem pa pridemo domov in pojemo večerjo. Otroka se stuširata, umijeta zobe in pogledata risanko. Spat gresta približno ob osmih, takrat pa imava z možem čas zase. Včasih pogledava kakšen film ali se preprosto pogovarjava. Ponavadi greva spat ob desetih ali pol enajstih.

Zelo sem zadovoljna s svojim življenjem, saj imam čudoviti službo, otroka, moža in ... taščo. Sploh si ne morem predstavljati večje sreče.

BODOČA KEMIČARKA

Inicialko je prispevala Nia Kovačič, 3. a

NASLOV ZGODBE Z DRUGE STRANI

Moj delovni dan se vedno začne zjutraj. Označuje ga intenzivno druženje s kavo in časovna stiska. Po jutranji negi pripravim družini zajtrk, sebi pa veliko pikasto skodelico črne kave. Skupaj pojemo zajtrk in se pogovorimo o načrtih tekočega dne. Ob tem obnovim, kaj me čaka. Na poti v službo otroka spotoma odložim v šoli. Nato nadaljujem pot na pediatrično kliniko, kjer sem zaposlena kot psihologinja.

Ko pridem v službo je ura že osem in pohitim v svojo pisarno, ki je ob tej uri običajno še prazna. Tatjana je medicinska sestra in pogosto zamuja v službo zaradi številnih nočnih izmen, vzgoje štirih divjih otrok in lenega moža. Niti preobleči se še ne utegnem, ko me že kliče predstojnik oddelka po imenu Cene, ki razburjeno poroča, da smo na oddelek sprejeli novega problematičnega bolnika, ki že čaka na razgovor z menoj in sprašuje, kje vendar hodim. Ne vem zakaj, a ta razgovor se mi nekako vleče. Zdi se, da je minilo več ur, a po vrnitvi v pisarno opazim, da je minilo šele pol ure in čaka me še dolg dan. Uboga Tatjana končno zasopla prispe v službo in skupaj spijsava drugo kavo dneva. Nato se odpraviva v središče dogajanja, vsaka na svojo pot. Obiščem bolnico Laro, ki je stara tri leta. Preberem ji knjigo in se z njo pogovarjam, da ji krajšam čas. Ko se mamica vrne k Lari se poslovim in odidem na zaslužen odmor. S sodelavkami odidemo na kosilo, kjer ni teme, ki ne bi bila primerna za naš pogovor. Dojamem, da je ura že tri popoldan, hitro spijem tretjo kavo in se pripravim na odhod z mislijo, kaj vse me še čaka doma. Otroka doma že čakatalačna, ker je očka spet pozabil pripraviti kosilo. Kmalu izvem, da pravzaprav ne čakata mene, ampak dostavljalca pice, ki se pojavi pred vrati. Plačam in pospravim nered, ki je nastal v času moje odsotnosti. Čez pol ure domov prispe mož, ki se vsaj opraviči zaradi kosila, kar malo umiri mojo jezo. Skuham že četrto kavo danes, jo popijem in si vzamem čas zase, saj sem vendar psihologinja. Veselim se mirnega popoldneva. Med prebiranjem knjige pijem kavo in spotoma pojem kakšen kos pice. Nenadoma zazvoni telefon, ker kliče sodelavka, ki je dežurna in potrebuje zamenjavo. Ker sem prijazna, ji ustrezem. Poljubim otroka in se že drugič danes odpravim v službo, kjer na cesti naletim na zastoj, ki je tam vedno, ko ga najmanj potrebuješ. Na srečo nikoli ne pozabim kave, že moje pete ta dan. V službo prispem ob pol šestih z malo zamude, pritečem na oddelek s kavo v roki. Nestrpno me že čakajo trije sodelavci, ki me napotijo v pisarno s štirimi jeznimi starši, ki čakajo na razgovor. Pogoltnem kavo, globoko zadiham in se odpravim v osje gnezdo. K sreči jih s svojimi psihološkimi prijemi uspem spraviti k pameti. Ura je že osem zvečer in čas je za večerno predajo službe in šesto kavo. Pogovarjamo se o delovnem dnevu in novih izzivih, ki nas čakajo jutri. Po sestanku se sprehodim še po sobah otrok, ki potožijo o svojih stiskah, nekaterim preberem pravljico za lahko noč. Moj delovni dan še ni pri koncu, a prespati moram v bolnišnici, morda me bo kdo potreboval. Pokličem domov in otrokoma ter možu pripovedujem, kako je potekal moj dan, pri čemer zamolčim že svojo sedmo kavo, ki jo počasi srkam. Otrokoma po telefonu preberem še pravljico. Upam, da bo noč mirna in ne bom potrebovala še osme kave.

Moj delovni dan najbrž zveni naporno, a meni je tak všeč, ker večinoma zelo rada opravljam svoje delo in ga za nič na svetu ne bi zamenjala, pa tudi kave ne.

BODOČA PSIHLOGINJA, 9. c

Inicialko sta prispevali Ula Mihelj in Iza Sedić, 3. a

Od kar pomnim, sem vedela, kaj želim delati v življenju. Postala bom zdravnica. To so moje sanje. Že ko sem bila majhna, sem uživala ob misli, da bom nekoč ponosno nosila lepo belo haljo s stetoskopom okoli vratu in svinčnikom, zataknjenim za žep. Roke bom imela polne pomembnih map, obdajal me bo ne preveč močen vonj po razkužilu.

Zdaj je to realnost. Živim kakor v pravljici. Ko se zbudim, si v svoji najljubši pižami skuham kavo ter naredim zdrav zajtrk. Nato poskrbim za osebno higieno ter se odpravim proti službi. Ponavadi doma pozabim malico, zato se moram vrniti v hišo, še preden zapeljem z dovoza. Tako se začne moj razburljiv dan, malo raztreseno, toda z veliko pozitivne energije.

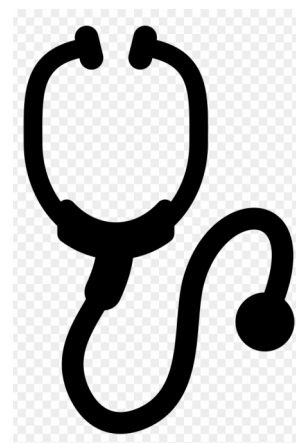
Ravno sem prispela na urgenco. Vsa sem mokra zaradi dežja. Pozabila sem si dati dežnik v torbico. Z mokrimi čevlji vstopim v svojo ogrevano nevrološko ordinacijo. Hitro sezujem svoje čevlje in jih zamenjam z belimi copati. Nato si nase vržem svojo belo haljo. Stetoskopa ne dam za vrat, saj mi je že trikrat padel na tla. Ko zapustim ordinacijo, da bi odšla do primarija, zaslišim znan glas: »Gospodična Novak, zadnjič sem sina pripeljala na pregled kolena, ker mu včasih trzne. Reklj ste, da mu ni nič.« No, gospa Mastnič ni moja najljubša pacientka. Vsak teden mi pripelje pogledat njenega razvajenega sinčka, toda lahko je vesela, da sem zelo potrpežljiva in ji vsak teden podam enak odgovor: Gospa, pomirite se. Vašemu sinu ni nič. Mogoče je pod stresom in si trzanje le domišlja.« Nato se vrnem v ordinacijo, pobrem nekaj map ter jih nesem v sosednjo ordinacijo moji najljubši sodelavki Matildi. Skupaj popijeva kavico ter z veselo Štajerko rečeva nekaj besed. Ostale ure delam preglede, od časa do časa pa dobim sporočila za operacije, ki me bodo čakale naslednji teden. Skratka, kup enega dela.

Okoli petih popoldan dobim klic mojih sester. Na živce mi gre, kadar me kličeta za stvari, kot so na primer, da jima je fant prinesel rože, da me vabita na kosilo ... Dvomim, da sta že slišali za besedo delo. Ampak ju imam vseeno rada. Ker je danes ponedeljek, sem končala ob šestih. Res sem utrujena, kljub temu da sem spila na hektolitre kave iz avtomata. Sedela sem v avtu, ko se mi je oglasil želodec. Tako sem bila založena z delom, da sem pozabila jesti. Končno sem prispela domov in veselo odprla hladilnik. »Saj ni res!« sem se zadrila na vsa usta. Hladilnik je vseboval le še kapljice mleka ter polovico sira. Nikoli mi ni bilo jasno, kako je hladilnik zjutraj poln, zvečer pa skoraj prazen, kljub temu da ni nikogar v hiši razen mene. Sedem v avto in dobim SMS. Nekega gospoda so pripeljali na urgenco in je tik pred tem, da mu počl anevrizma. Če mu, bo mrtev, to vemo vsi. Hitro se odpeljem na urgenco in naredim zahtevno operacijo. Rešila sem nemogoče. To je res podvig.

Na parkirišču je bilo vreme še vedno deževno in mračno. Mokra sem bila od dežja in potu. Še vedno sem čutila lakoto. Vendar sem bila srečna, da smo gospoda rešili in sem lahko to novico povedala njegovim svojcem. Ljubim svoje zmešano življenje.

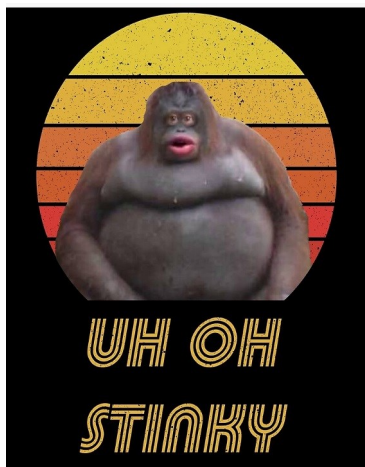
BODOČA ZDRAVNICA

Inicialko je prispevala Ula Mihelj, 3. a

ZAKAJ PRDCI SMRDIJO?

Prdci so pogosto označeni kot sramotno dejanje in v družbi pogosto nedobrodošli zaradi njihovega intenzivnega smradu, čeprav so ti popolnoma naravni in del naše vsakdanje rutine. Čeprav je to nekam čudna tema, bo v tem članku opisana vsa znanost prdcev, in seveda zakaj smrdijo.

Zakaj prdimo?

Da bi razumeli zakaj prdimo, se moramo najprej seznaniti z osnovami človeške prebave. Neprebavljena hrana, ki jo zaužijemo, doseže želodec, kjer se razgradi na manjše sestavine, kot so maščobne kisline, aminokisline in glukoza, ki se nato vsrkajo v tanko črevo in nato naprej v krvni obtok. Hrana, ki je človeški želodec ne more prebaviti, medtem napreduje do debelega črevesa, kjer se začne prava zabava. Tam neprebavljeno hrano pričnejo razgrajevati črevesni organizmi, ki so v simbiotičnem razmerju z našim telesom. Pri tem proizvedejo obilico plinov, ki pa ustvarijo prav eksplozivno predstavo, ko navsezadnje

stopijo skozi našo zadnjično odprtino.

Zakaj prdci smrdijo?

Verjamem, da ste prav veseli, da ste končno prišli do bistva članka, čeprav bi lahko preskočili prvi del ... V glavnem nazaj k temi. Vzrok za intenziven smrad, ki ga povzročijo zadnjični vetrovi, leži v črevesnih organizmih. Ti nepridipravi proizvajajo večinoma brez-vonjavne pline kot so dušik, metan, vodik in ogljikov dioksid. Med njimi se skriva le ena sestavina, ki predstavlja okoli 1 % vse mase prdca. Majhen delež nadomesti s svojim zaudarjajočim vonjem, in sicer to je žveplo. Zanimivo dejstvo je, da žveplo lahko najdemo tudi v vonju gnilih jajc, kar verjetno pojasni izraz »smrdi po gnilih jajcih«.

Kako bi lahko manj pogosto prdeli?

Pogostost prdenja je večinoma odvisna od naše prehrane (pretirano uživanje ogljikovih hidratov in neprebavljive hrane, kot so mlečni izdelki), vendar obstajajo tudi drugi razlogi. Ti so:

- preveč prebavnih oz. »etrovnih encimov«,
- požiranje zraka (dihanje z odprtimi usti med spanjem, žvečenje žvečilnega gumija ...),
- prebavne okužbe (zaužitje okužene hrane).

To torej pomeni, da v nekaterih primerih naših zadnjičnih vetrov ne moremo preprečiti oz. zmanjšati. A že preprosto prenehanje z žvečenjem žvečilnega gumija ali bolj uravnotežena prehrana lahko pomagata zmanjšati količino prdcev.

RADIJSKA IGRA

Dragi bralci!

Na razporedu sta prizora nadaljevanja zgodbe iz radijske igre tako za otroke kot za odrasle Alenke Goljevšček Kermauner, z naslovom Zakaj avto zjutraj noče vžgati, učencev Adama Kurenta in Adama Golenka. Junaka te domače komedije sta Catherine Renault, imenovana Katra, legendarni avtomobil, in pes Miško, ki v mrzli zimski noči, ko vse naokoli škriplje, doživita in povzročita nenavadne dogodivščine.

Vljudno vabljeni k branju.

ADAM KURENT (7. a)

Adam Kurent se je rodil 15. februarja 2008 v Ljubljani. Je slovenski otrok, amaterski dramatik in amaterski pisatelj. Svojo umetnostno kariero je pričel že v svojih zgodnjih letih, saj je že s šestimi leti s pomočjo svoje sestre napisal svojo prvo knjigo. Doštudiral je vrtec Otona Župančiča v Ljubljani.

9. prizor

Katra in miško v Benetkah

Vloge: Miško, Katra, veslač

MIŠKO: *(zmedeno)* Ej, Katra, kako sva pa tukaj končala?

KATRA: *(zagledano)* Ne vem, ampak tisti črtasti moški v plavajoči banani izgleda zanimivo.

MIŠKO: *(razburjeno)* A boš že nehala nakladati o bananah, sva jih že dovolj dobila v Afriki.

KATRA: Ampak to ni banana kot banana, ampak banana kot bananast čoln.

MIŠKO: *(jezno)* Če boš še naprej govorila o bananah, grem nazaj spat.

KATRA: Bom poskusila, če že čutiš tako sovraštvo do besede »banana«.

MIŠKO: *(jezno in sarkastično)* Hvala ... *(bolj umirjeno, začudeno)* Kje sploh sva na prvem mestu?

KATRA: Mislim, da sva v Benetkah ... *(z užitkom)* Ahh ... končno po dolgem času ... vonj kulture.

MIŠKO: Nehaj že nakladati o svoji visoki kulturi. Vsi vemo, da spadaš med nas ... »odpadnike«! Kje sploh so Benetke?

KATRA: *(užaljeno)* Zakaj bi ti sploh povedala, če si že tako nesramen do mene? *(zakašlja in zamrmra)* ... v Italiji.

MIŠKO: Saj je vseeno. *(s cedečo slino)* Mene zanima, od kod prihaja ta mamljiv vonj?

KATRA: *(presenečeno)* Ta vonj po pici? Nisem vedela, da jo tako obožuješ. Meni je osebno najbolj všeč tista na bencinski postaji. *(zamišljeno s cedečo slino)* Ima sladek vonj po bencinu ...

(Miško medtem s svojim smrčkom že začne slediti mamljivemu vonju pice, vendar ga Katra ujame in ga povleče nazaj v tanko uličico, v kateri se skrivata.)

KATRA: *(jezno)* Kaj pa misliš da si?! Človek??? Saj veš, da ne moreš kar odkorakati v picerijo in naročiti pice.

MIŠKO: *(tihu, mrmrajoče)* Ja lahko ...

KATRA: Ne, *(poudarjeno)* ne moreš!

MIŠKO: Zakaj pa ne?

KATRA: *(presenečeno, premišljajoče)* Ker nisi človek!?

MIŠKO: (stokajoče) To je rassss...iiiiizz...emmmm.

KATRA: Če si že tako želiš pice, bom pa že poskrbela, da jo dobiš ... Na en način ali drug... Od kod sploh ta »mamljiv« vonj pice prihaja?

MIŠKO: Zavohal sem ga iz tiste picerije čez kanal.

KATRA: (mrmrajoče, nekoliko obsojevalno) Ti in tvoje pice ... (zamišljeno) Kako bi lahko sploh prišla čez kanal?

MIŠKO: Mogoče s tistim bananastim čolnom, o katerem si prej nakladala.

KATRA: (zavedajoče, da ne bo uspelo vendar hkrati samozavestno) Greva poskusit ...

(Miško in Katra se odpravita do bananastega čolna in medtem prestrašita mimoidoče ljudi. Ko nazadnje prideta do banana-stega čolna, pa se brezvedni Italijan prestraši do kosti.)

VESLAČ: (prestrašeno, z italijanskim naglasom) Dio mio!? Kaj ta macchina dela tukaj ... Mene macchina straši. Jaz si bom porjavil svoje pantalone ... (stokajoče) Prosim Dio, pomagaj mi!

MIŠKO: Mislim, da sva ga malce prestrašila. Mogoče to ni bila najboljša ideja Katra?

VESLAČ: (začudeno, s še bolj poudarjenim italijanskim naglasom) Mama mia, je to pes? Dio mio, jaz bom omedlel ...

KATRA: Ja, res začenjaj misliti, da ni bila najboljša ideja ... (globoko premišljevanje o tem, kaj narediti, medtem veslač vpije, »mama mia, polizia«) Aha, vem kaj narediti! Na najini desni je most, ki je dovolj širok, da ga prečkava. Hitro skoči noter, da oddriva po tvojo pico.

MIŠKO: Z veseljem, mademoisselle.

(Katra se z Miškom odpelje do picerije, kjer ponesreči zbijeta človeka, ki je v roki držal pico. Preden človek lahko pico sploh pobere, pa jo že Miško ukrade in kmalu sta Katra in Miško spet na poti.)

PRIJATELJSTVO S SADNO PITO

Prijateljstvo je kot velika sadna pita:
začeti je treba s skorjo,
v katero moderno dodamo kvinojo.
Kasneje vanjo letijo banana,
kivi, jagode in borovnice.
Na koncu v maso vmešamo še med;
vse skupaj je že skoraj preveč slastno,
skoraj preveč krasno!
In na koncu, na pito življenja,
kot češnjo na vrhu smetane dodamo še prijatelje:
to naredi popolno sladico,
ki jo pojemo z nasmehom na licu!

AHMED SPAHIĆ, 8. b

ADAM GOLENKO (7. a)

Avtor besedila Katra in Miško potujeta na morje, Adam Golenko, se je rodil v Ljubljani, 16. 06. 2008. Trenutno obiskuje 7. razred OŠ Božidarja Jakca v Ljubljani. Zanimajo ga različni svetovi, tako v sliki kot tudi v besedi in rimi. Navdih za svoja dela črpa v vsakdanjem življenju. Zelo rad se poistoveti z glavnimi junaki, saj mu to daje svobodo izražanja in ga ne omeji v času in prostoru.

10. prizor

Katra in Miško potujeta na morje

MIŠKO: Draga moja Katrca (*se razneži*)! ker si si zaželela, da bi bila v drugačni deželi, sem se odločil, da bom Klavir in ti izpolnim željo.

KATRA (*navdušeno*): Kaaaaaj? Na izlet me pelješ? Uauuuuuuu ... ne morem verjeti!!! Pa btw, reče se Kavalir. Sicer si pa res Klavir, ampak po navadi bolj s črnimi tipkami.

MIŠKO (*najprej nejevoljno, potem pa ponosno*): Tipke gor ali dol, Klavir je pač Klavir. Ne pozabi, da si ti tista, ki po navadi pelješ! Ampak tokrat ne. Tokrat pelje trajekt!

KATRA (*vzhičeno*): Mon Dieu, saj ne morem verjeti!!!! S Titanikom grem po morju! Kot se za pravo Mademoiselle spodobi.

MIŠKO (*zase*): Ta t. i. Titanik je toliko Titanik, kot si ti Ferrari!

KATRA (*vriskajoče*): Ne morem verjeti, da greva na morje!!! Merci!!!

MIŠKO (*ponosno*): Čas je že bil, da ti nekdo razkaže svet.

KATRA: Oh, kako mi veter kuštra lase (*si je hitela popravljati frizuro, kot da nanjo prežijo paparaci*)! In že dolgo me ni tako premetavalo. Kaj če imam morsko bolezen?

MIŠKO (*hudomušno*): Nič kaj zelena nisi. Še vedno ostajaš rdečelična. Mene bolj skrbi, da te rja še bolj ne napade. Mokro in slano ... hm ... no ja, saj si že navajena. (*Ji je pomežiknil.*)

Nedaleč stran se je slišala pesem: Smisel življenja je ležanje na plaži, z možgani na off in čivavo na straži ...

KATRA (*hudomušno, a ponosno*): Nisi ravno čivava, si pa dober stražar! Motor je pa res pasalo ugasniti.

Iz kapitanove kabine se zasliši troblja ...

MIŠKO: Novalja!!! Prispela sva. Dalmacija u mom oku (*je zamrmral*). Komaj čakam, da pozdravim svoje sorodnike Dalmatince.

KATRA: A tudi tukaj imaš sorodnike?

MIŠKO (*začudeno*): A še nisi slišala za morske pse? Ali si brala zgodbo 101 Dalmatincev (*se prime za glavo*)? No ja, ne morem ti zameriti, si pač iz Novega majsta (*se pošali na njen račun*).

KATRA (*šaljivo*): Ti potujoča enciklopedija, najprej si grem pretegnit kolesa, napolnit tank, potem pa mi lahko predstaviš svoje sorodnike. Tiste morske, bi si raje ogledala v družinskem albumu, Dalmatinci pa zvenijo prijazno.

MIŠKO: A kopalke si spakirala (*je nadaljeval s svojim pametovanjem*)?

KATRA: Ne samo kopalke, tudi plavutke, za primer, če te bom morala reševati iz vode. (*Ponosno pripomni.*)

MIŠKO (*se iz vsega srca zasmeji*): Hahahaha, klanjam se, ga. Gliser.

PRED POČITNICAMI VAM POVEMO:

V ŠOLI SE RAD IGRAM.

V ŠOLI IMAM RAD MATEMATIKO.

RAD GREM V ŠOLO.

V ŠOLI RAD RIŠEM.

ARIAN MELKIĆ, 1. A

V ŠOLI MI JE VŠEČ, KO SE IGRAMO.
ZELO MI JE VŠEČ, KO DELAMO V MATE-
MATIČNI ZVEZEK RAČUNČKE.
MENI JE VŠEČ, KO GREMO VEN IN KO SE
IGRAMO MUHICE.
OLEG DORESKI, 1. A

V ŠOLI SE NAJRAJE IGRAM Z MOJO NAJ-
BOLJŠO PRIJATELJICO KLARO IN LIO.
NAJRAJE SE PA IGRAMO ZUNAJ KRALJICE.
LUANA PETRIĆ, 1. A

V ŠOLI ME UČITA UČITELJICA KATJA IN MIRKA.

V ŠOLI IMAM PRIJATELJICE.

RADA GREM NA POHODE S ŠOLO.

NADJA VUČIĆ, 1. A

V ŠOLI MI JE VŠEČ, DA SE IGRAMO.

RADA GREM VEN S SOŠOLCI.

V ŠOLI SE RADA UČIM.

V ŠOLI RADA TEČEM S SOŠOLCI.

RADA GREM NA IGRIŠČE.

RADA GREM S ŠOLO NA ŠPORTNI DAN.

LIA SADAR, 1. A

V ŠOLI SE RADA IGRAM.
RADA SE UČIM.
RADA SE IGRAM NA IGRIŠČU.
RADA RIŠEM.
RADA USTVARJAM.
RADA PIŠEM.
V ŠOLI IMAM VELIKO PRIJATELJEV.
RADA RAČUNAM.
RADA TELOVADIM.
RADA GOVORIM PO ANGLEŠKO.
RADA JEM MALICO.
RADA GREM V KNJIŽNICO.
RADA SEM V ŠOLI.
MIA DREMELJ, 1. A

V ŠOLI MI JE ZELO V REDU SAJ
SE IGRAM.
SAJ JE JE TUDI UČITELJICA SU-
PER.

V ŠOLI SE VELIKO NAUČIMO.
SUPER JE, KO SE S PRIJATELJI
IGRAM.

PIJA SEDEJ, 1. A

RAD ZUNAJ IGRAM NOGOMET.

RAD SE IGRAM.

V ŠOLI IMAM PRIJATELJE.

IMAM PRIJATELJA NIKA IN GALA.

IMAM TORBO RAZLIČNO OD OSTALIH.

MARK KOVAČIČ, 1. A

RAD HODIM V ŠOLO.
VŠEČ MI JE ŠOLSKA TELOVADBA.
V ŠOLI IMAM PRIJATELJE.
OBOŽUJEM LIKOVNI.
V ŠOLI JE ZABAVNO.
GAL BIŽAL, 1. A

V ŠOLI SE RAD IGRAM.

V ŠOLI RAD BEREM.

V ŠOLI RAD RAČUNAM.

V ŠOLI RAD PIŠEM.

V ŠOLI GREM RAD V TELOVADNICO.

V ŠOLI PIŠEMO V ZVEZEK.

SAMUEL GRAD, 1. A

V ŠOLI RADA RIŠEM.

JAZ RADA IMAM RAČUNČKE.

V ŠOLI RADA SE IGRAM.

RADA IMAM GLASBENO.

RADA IMAM ZVEZKE.

SARA UZELAC, 1. A

ŽELIMO VAM SPROŠČUJOČE POLETJE!!!

AURORA

IZGUBLJENA

---

1. poglavje

Začnem teči. Strah me je. Ne vem, pred kom ali čim in zakaj tečem. Ne vem, kam grem, kam naj se skrijem. Globok vdih in vzdih. Ja, vem, da je izdih, ampak ko si pod stresom, ne boš izdihnil, ampak vzdihnil. Kakorkoli ... Ostala sem pri tem, da ne vem, kam naj se skrijem. Še en vzdih potrebujem. Zvok, ki sem ga slišala, bi mogoče lahko bil samo prisluh, mar ne? No, ja, ničesar ne morem narediti sedaj ... Vse, kar lahko, je, da hodim in hodim. In vidim nekaj, kar ne spada v ta gozd ...

En dan prej ...

Sedim doma, gledam nadaljevanko, skoraj že spim. Rada imam te svoje 'mirne večere', kot jim pravim. Končala sem s šolo za ta teden in vse, kar sledi, je dolga nedelja, polna lenarjenja in naročanja hrane. Skoraj sem že spala, ko je pozvonilo. Pogledam skozi kukalo in pred vrati ni nikogar. Ko odprem vrata, še vedno nikogar. Stojim pred vrati in malce se zasanjam. Gledam v daljavo in opazim nekaj čudnega. Kot neke luči avtomobila, le da gledajo direktno v mene, kot bi imele nek namen. Stopim iz hiše in nameravam iti proti tem lučem, ko me nenadoma zgrabi roka od strani in mi čez usta da neko krpo. Za tem je bilo vse črno. Zbudila sem se v ogromnem kombiju in vse okoli mene se je vrtelo. Poskušala sem se skoncentrirati, da bi opazila kakšne podrobnosti ali pa vsaj slišala pogovor med ljudmi, ki so me ugrabili. Nisem mogla. Počasi sem tonila v spanec in potem trdno spala nekaj ur.

Ko sem se zbudila, mi je sonce močno sijalo v glavo. Nisem vedela, kje sem, in nikogar ni bilo okoli mene. Obdajal me je samo mogočen in skrivnosten gozd, iz katerega se je zdelo, kot da ni izhoda. Vstala sem in trebuh me je strašansko bolel. Še vedno sem imela na sebi svojo spalno srajco, moji lasje so bili urejeni tako kot prej. Nič ni bilo drugače kot v moji dnevni sobi nekaj ur nazaj, le to, da je sedaj jutro, da me grozno boli trebuh in da sem V PREKLETEM GOZDU. Jep, vse je v redu. Zbudila sem se blizu neke makadamske ceste, nekje sredi ničesar. Super. Nikoli ne bi moglo biti bolje. Odločila sem se, da bom šla po cesti naprej. Ne vem, kako sem določila ta naprej, ampak šla sem naprej. Hodila in hodila sem in za hip sem imela občutek, da me nekdo opazuje ali pa da mi nekdo sledi. Ustrašila sem se in zato sem začela teči. Nisem vedela, kaj naj. Čeprav se mi je zdelo, da bi me oseba, ki me zasleduje, z lahkoto ujela, ker sem le drobna ženska v spalni srajci in copatih, sem vseeno tekla, kot da sem s tem skušala nekaj doseči. No, nič mi ni uspelo doseči, ker nikogar ni bilo okoli mene in ker sem bila potem samo še bolj zadihana. Hodila sem naprej.

Hodila sem več ur in bila sem utrujena in premražena in najpomembnejše - lačna. Sonce se je poslavljaljo in kljub temu da smo bili sredi avgusta, je bilo mrzlo. Ne morem več. Začela si bom iskati nek prostor, kjer si bom lahko odpočila. Nisem pričakovala, da bom kdaj razmišljala o tem, kje naj si uredim ležišče. Moje življenje je bilo vedno urejeno in vedno sem imela streho nad glavo, topel obrok najmanj trikrat na dan in vse popolno in urejeno. Vse vedno načrtovano. Zjutraj vstanem ob točno določeni uri, jem ob točno določeni uri, grem od doma ob točno določeni uri in najpomembneje, vedno dam vse od sebe. In sedaj, ko nimam ničesar pod nadzorom, se počutim obupno. Zakaj bi mi kdo to hotel storiti? Vem, da sem naredila veliko napak, a nobena od njih ni bila tako huda, da bi me nekdo brez razloga ugrabil in pustil v gozdu. Ravno ko sem sredi svojega pogovora same s seboj, v svojih mislih slišim nekaj.

Začnem teči. Strah me je. Ne vem pred kom ali čim in zakaj tečem. Ne vem, kam grem, kam naj se skrijem. Globok vdih in vzdih. Ja, vem, da je izdih, ampak ko si pod stresom, ne boš izdihnil, ampak vzdihnil. Kakorkoli ... Ostala sem pri tem, da ne vem, kam naj se skrijem. Še en vzdih potrebujem. Zvok, ki sem ga slišala, bi mogoče lahko bil samo prisluh, mar ne? No, ja, ničesar ne morem narediti sedaj ... Vse, kar lahko, je, da hodim in hodim. In vidim nekaj, kar ne spada v ta gozd ...

2. poglavje

Pred sabo zagledam zmedenega fanta. Tudi on ne spada v ta gozd. Tako presenečena sem, ko vidim še nekoga, da ne morem ničesar reči, narediti. Samo gledava se. Ne vem, ali naj pristopim do njega, mu kaj rečem ali naj bežim. A me on prehití.

»Si tudi ti izgubljená?« reče z globokim in malce žalostnim glasom.

»Glede na to, da še vedno tavam tu brez razloga, namesto da bi bila doma, bi lahko rekla, da sem ...« mu odvrnem z dokaj prijetnim glasom, saj nočem napraviti slabega prvega vtisa.

»Jaz sem Adam,« mi reče in stopi bližje.

»Lepo ime. Jaz sem Kim,« mu odvrnem in poskušam biti prijazna. Mogoče več ve o tem gozdu in kje se nahajava kot jaz, zato bi mi lahko pomagal. Neprijetna tišina nastopi in zdi se, kot da bi oba poskušala nekaj reči, a ne veva kaj. Zopet me reši pred tudi to zagato.

»Mogoče bi mi lahko povedala, kako si se ti znašla tu, in jaz ti povem, kako sem se jaz,« mi reče in nasmehnem se mu.

Nadaljujeva pot in se pogovarjava. Povem mu vse o tem, kako sem se znašla tu, in mu iz neznanega razloga preveč zaupam. Po eni strani me je strah, da mi bo kaj naredil, ampak je edina oseba, ki sem jo zadnjih 24 ur srečala, in odločim se, da mu bom zaupala, ker v tem trenutku res nimam ničesar izgubiti. Adam mi je zelo podoben. Oba sva zelo uspešna in ambiciozna, kar se šole tiče, v njegovem primeru službe. Tudi on ima urejeno življenje do potankosti in razmišlja na podoben način kot jaz. Pogovarjava se nekaj časa in zelo je prijetno končno pogovarjati se z nekom. Ko se pogovarjam z njim, malo pozabim na vse sitnosti, ki so se zgodile, in na to, da sem v gozdu. Čez nekaj časa mi močno zakruli v trebuhu, zato si roko položim tja in upam, da bo bolečina nehala. Gledam ga in malo mi je nerodno. On se le nasmeje in odpraviva se iskat hrano in prenočišče. Adam najde neko jezero in s skupnimi močmi uloviva ribo. Zane-tim ogenj, medtem ko razmišljava, kje bova spala. Temno je že in ogenj je edino, zaradi česar vidim okoli sebe, in edino, ki me greje. Iz vej narediva nek čuden šotor blizu vode in z listjem si poskusiva postlati. Zelo hvaležna sem, da nisem tu sama, ampak da imam vsaj nekoga. Leževa vsak na svojo stran šotora in se predava svojim mislim. Zaradi strašne utrujenosti kmalu zaspim.

Ko se zjutraj zbudim, Adama ni. Pogledam ven in močno sonce mi posije na glavo in skoraj ničesar ne vidim. Pomanem si oči in se razgledam naokoli. Grem proti jezeru, kjer ga zagledam. Voda, ki njemu sega do bokov, bi meni segala skoraj do prsnega koša. Nekaj časa ga opazujem in ne vem, kaj naj rečem. Pridem malo bližje in ravno ko hočem nekaj reči, me zopet prehití.

»Dobro jutro tudi tebi,« mi reče z jutranjim glasom in malce se nasmehnem.

»Ravnokar sem hotela reči dobro jutro ...« mu odvrnem.

»Ja seveda,« mi odvrne sarkastično in nasmejem se. Pogleda proti meni in se tudi on nasmeje.

»Danes bova nadaljevala z raziskovanjem tega gozda. Mogoče bova kaj našla. Ali koga,« mi reče in prikimam.

Pojeva nek čuden zajtrk in se odpraviva. Sprehajava se po gozdu in drevesa nama delajo senco in naju ščitijo pred močno sončno svetlobo. Malo sva tiho, malo se pogovarjava. Še vedno sva drug drugemu nenavadna skoraj toliko kot okoliščine, v katerih sva se spoznala. Hodiva več ur in čeprav sem utrujena, ni tako mučno, kot je bilo, ko sem včeraj morala sama hoditi tu. Malo si odpočijeva in razmišljava, kje bova prenočila danes. Sediva na skalah in kramljava. Kar naenkrat zopet slišim tisti zvok, ki sem ga slišala včeraj. Neko čudno šumenje listja, kot da bi se nekdo skrival tam. Ustrašim se in začnem hitreje dihati. Adam me začudeno gleda. Pogledam ga strahoma in ne vem, kaj naj. Odločiva se, da pogledava, kaj je, in po približno petnajstih minutah najdeva nekaj popolnoma nenav-dnega. Oba se začudeno pogledava in pogoltneva slino ter stopiva bližje.

3. poglavje

Mogoče to, kar sva videla, ni bilo tako nenavadno glede na dogodke preteklih dni. Ko sva stopila izza grmovja, je pred nama stala ogromna in veličastna gozdna hiša. Narejena je bila večinoma iz lesa različnih odtenkov. Tla okoli hiše so bila večinoma makadamska, na pročelju pa opečnata. Proti hiši so iz dveh smeri vodile kamnite stopnice, nato pa so pot nadaljevale lesene deščice. Vrata so bila dvojna, napol lesena in napol steklena. Pogled na hišo je bil prečudovit. Kljub modernim potezom in materialom je les izstopal in izpolnil pogled na hišo. Nisem mogla verjeti. Izdihnila sem in začutila nenavadno toplino. Končno sem se počutila, kot da bom mogoče rešena.

Hotela sem steči po kamnitih stopničkah, potrkat na vrata in prositi za pomoč, ko me je za zapestje zgrabila močna roka in me potisnila v grmovje. Bil je Adam.

»Kaj se pa greš?!« sem mu skoraj zavpila, ko sem bila čisto ob njem.

»Tišje. In kaj se ti greš? Kako naj veva, da je ta hiša varna? Kaj če so tu ljudje, ki so naju ugrabili in naju odpeljali v ta gozd? Ne bodi tako nepremišljena!« njegove besede so me malce zbudle, a vedela sem, da je imel prav.

»No, kaj bova? Tu je hiša in mogoče so tu ljudje, ki so naju ugrabili in čakajo na naju, ampak kaj pa če niso? Ali bova spet spala na tleh, na mrazu, ko je 50 odstotna možnost, da je ta hiša prazna in mogoče čaka na naju?«

Pogledal me je in ni vedel, kaj bi rekel. Res je bilo, da nikomur od naju ni bilo do tega, da bi zopet lovila hrano v jezeru in spala na tleh, a naju je kljub temu bilo strah vstopiti v hišo. Vsa njena veličastnost je bila malce zastrašujoča in nisva se mogla prepričati, da je hiša prazna.

»Kaj če bi danes mogoče še opazovala hišo in se jutri odločiva, kaj bova naredila?« mi je Adam odvrnil po nekaj sekundah neprijetne tišine.

V znak strinjanja sem mu prikimala in tako sva se začela pripravljati na to, kje se bova namestila. Bilo je že popoldne in danes nisva jedla najbolje. Adam je šel iskat hrano, medtem ko sem jaz pripravljala nekaj, čemur bova to noč rekla postelja. Že se je začelo temniti, ko je Adam prišel nazaj. Bila sva malce oddaljena od hiše, tako da se ogenj, ki sva ga zakurila, ni videl. Pojedla sva nekaj ... Ne vem točno kaj, ampak bilo je užitno, in se odpravila malce višje, da sva lahko opazovala hišo.

Imela sva dve izmeni. Jaz sem opazovala hišo takoj, ko sva pojedla in dokler nisem postala utrujena, medtem ko je Adam spal. In Adam je hišo opazoval od takrat, ko sem ga zbudila, do jutra. Nič posebnega se ni zgodilo ponoči, zato sva bila glede tega, kaj bova naredila, še vedno neodločena. Jaz sem si želela, da bi šla v hišo, in Adam je hotel opazovati in biti previdnejši.

Zjutraj me je zbudil, ravno ko se je sonce začelo dvigati, in šel spat še za približno dve uri. Jaz sem medtem šla na kratek sprehod. Toliko stvari se mi je zgodilo in moje misli so dobesedno povsod in potrebovala sem čas, da vse uredim. Malce si želim, da bi bilo to nekaj načrtovanega, ne pa nekaj tako nenavadnega. Kljub temu da sem bila ugrabljena, mi je bilo tu v gozdu prijetno. Počutim se bolj v stiku z naravo in ne pod vsakdanjim pritiskom. Želim si tudi, da bi lahko naredila seznam najbolj nujnih stvari, ki jih sedaj potrebujem, in potem bi se te stvari kar magično narisale pred mano.

Ko sem prišla s sprehoda, je Adam že opazoval hišo. Ulegla sem se na trebuh poleg njega in si glavo podprla z rokami. Nisva vedela, kaj naj delava, in situacija nama je bila tako tuja, da sva samo opazovala. Skoraj cel dan sva prebila tam na tleh, se malce sprehajala naokoli in ničesar delala.

Pozno popoldne so se vrata hiše odprla. Iz hiše je stopila majhna rdečelaska in za njo še približno sedem drugih ljudi. Nisva jih videla najbolje, zato sva se odločila, da se jim bova približala. Videti je bilo, kot da so se odpravljali na sprehod, in midva sva jim sledila. Poskušala sva slišati, o čem so se pogovarjali. Rdečelaska je bila na začetku kot nek vodja, vsi ostali pa za njo po trije in štirje skupaj. Izgledalo je kot pred leti, ko smo s sošolci hodili na šolske pohode, kjer smo morali hoditi dva in dva skupaj. Skoraj vsi so bili oblečeni enako – črno. Imeli so črne hlače z dolgimi črnimi puloverji. Z Adamom sva jim spretno sledila in poslušala njihov pogovor, kar je bilo težko, saj sva morala biti dovolj oddaljena, ker se nisva imela nikjer skriti. Sledila sva jim približno 15 minut, nato pa so nekam izginili. Nisva se smela preveč izpostavljati, saj bi lahko še vedno bili kje blizu. Prestrašeno sva se gledala in upala, da bova lahko našla pot nazaj. Čakala sva za ogromnim drevesom in opazovala okolico, ko me je nenadoma nekdo potrepil po rami.

»Iščeš koga?« obrnila sem se in skoraj zakričala.

4. poglavje

Ko sem se obrnila, je pred mano stala rdečelaska. Bila sem tako v šoku, da nisem mogla ničesar narediti. Izgubljeno sem nekaj momentov, ne da bi še sama vedela kaj. Pozorno me je opazovala s svojimi temno zelenimi očmi in izraza na njenem obrazu nisem mogla razbrati. Obrnila sem se proti Adamu, ki ga ni bilo tam. Zbrala sem ves svoj pogum in moč, ki sem ju imela takrat in z globokim glasom vprašala:

»Kje je Adam?« Skupina ljudi v črnem, ki so stali za rdečelasko, se je malce nasmehnila, medtem ko me je rdečelaska čudno pogledala in se delala neumno.

Malce jezno in glasneje sem ponovila vprašanje, a so se mi vsi še bolj smejali. Vstala sem in se dvignila nad drobno rdečelasko, jo prijela za ovratnik puloverja, dvignila malce v zrak in jo še enkrat vprašala, kje je Adam. Nehali so se smejati.

»Najprej me spusti,« njen cvileč, a zastrašujoč glas je name imel nenavaden učinek.

Ubogala sem jo, jo spustila, a jo še vedno gledala z besom v svojih očeh.

»Če si končala z dokazovanjem, da si večja in močnejša od mene, bi rada nadaljevala. Vidiš ti in tvoj prijatelj sta nam sledila in to me je užalilo. Užalilo me je, da si dejansko mislila, da ti bo uspelo zasledovati nas, ne da bi vaju opazili,« je nadaljevala in vzdihnila.

Čeprav je bila majhna, sem se je bala, saj sem čutila njene močne besede in moč, kako so me potiskale v kot. Čedalje bolj sem lezla vase in ona je imela čedalje več nadzora in moči nad mano.

»Ker ne vemo, kaj je bil vajin motiv za tako strašno neumno potezo, vama bomo dali priložnost, da razložita, zakaj sta to naredila in se opravičita. Ker se temni, bomo kot prijazni ljudje pustili, da prenočita v hiši. Ali sva si na jasnem?« Ko je končala, sem previdno prikimala.

Nisem mogla verjeti, kako me je utišala. A še vedno sta moja radovednost in zaigrani pogum pritiskala name, zato sem jo še enkrat, a tokrat bolj previdno vprašala, kje je Adam. Pogledala me je in malce sem obžalovala, da sem jo karkoli vprašala, potem pa je dokaj prijazno odvrnila, da so ga že odpeljali proti hiši. Hodili smo nazaj po potki, ki mi kljub temu da sem tu bila malo prej, ni bila poznana. Ko smo hodili, je bolj kot ne prevladovala tišina, zato sem imela čas, da sem premerila vsakega od ljudi, ki so bili okoli mene.

Pred mano je hodila rdečelaska, ki je bila majhna, a kot sem opazila, karakterno močna. Zraven mene sta hodila dva ogromna tipa, ki ju nisem mogla najbolje razbrati. Tisti na desni je bil malce višji od mene in zelo mišičast. Imel je svetle lase, temno modre oči in ves njegov obraz je bil zastrašujoč. Izgledal je kot nekdo, s komer se ne želiš skregati. Tip na moj levi je bil malce manj strašen, je pa bil zato višji. Imel je kostanjeve lase in prijetne temne oči. Za mano je hodila ženska, ki sem jo težje premerila, ampak kot sem videla, je imela lase in oči zelo podobne tipu na moji levi. Bili so samo štirje, ostali so verjetno šli prej z Adamom. Hodili smo 15 minut.

Hiša je bila od blizu še bolj veličastna in še enkrat sem jo z zanimanjem občudovala. Po kamnitih stopnicah smo se dvignili in stopili na pročelje. Dvojna vrata so se odprla in prišli smo noter. Znotraj je bila ogromna, svetla in razkošna. Do mere razkošja, ki jo lahko doseže lesena hiša. Ko smo vstopili, je bil pred nami dolg hodnik, na naši levi, kamor smo bili namenjeni, pa prijeten dnevni prostor. Tam sem videla Adama, kako je v novih črnih oblačilih sedel na fotelju. Zraven njega so bili še štirje ljudje. Dve ženski in dva moška. Obe ženski sta si bili skoraj do potankosti podobni, verjetno sta bili dvojčici. Tip, ki je sedel nasproti Adama, je imel čisto črne lase in zlatorumene oči. Bil je malce manj ogromen kot vsak tip v tej hiši, a je vseeno bil mišičast. Tip, ki je sedel zraven Adama, pa je bil podoben rdečelaski, le da je ona imela temno zelene oči, on pa rjave. Rdečelaska mi je v roke potisnila črn pulover, hlače in brisačo ter mi pokazala, kje se lahko preoblečem.

Šli sva po hodniku navzdol in tretja vrata na levi so bila kopalnica. Kopalnica je bila prijetna in prostorna. Če je bilo česa v tej hiši dovolj, je bil to definitivno prostor. Stuširala sem se in se preoblekla ter se vrnila v dnevni prostor, kjer so vsi sedeli. Sedaj so se mi zdeli že malce bolj sproščeni in ne več tako strašljivi. Ko sem prišla, mi je rdečelaska z roko nakazala, kam naj se usedem. Sedeli smo v nekakšnem krogu na foteljih in stoli, ki so bili v tem prostoru, na sredini pa je bila steklena miza.

»Torej, kaj sta počela v gozdu in zakaj sta nas zasledovala?« je začela rdečelaska.

Še vedno sem bila malce prestrašena in Adam je to opazil. Najprej je odgovoril na vprašanje, potem pa začel razlagati in razložil čisto vse o zadnjih dveh dneh ter o tem, kaj se mu je zgodilo. Ko je zaključil, je rdečelaska uperila svoj pogled vame in jaz sem povedala svojo zgodbo. Ko sem končala, je nekaj sekund vladala tišina, nato pa je rdečelaska spregovorila:

»Nocoj lahko spita tu, jutri pa nam bosta pomagala. Za naprej se bomo zmenili jutri. Meni je ime Carmen.«

Govorila je umirjeno in monotono, potem je predstavila še vse ostale. Dvojčici sta bili Kiara in Katja, tip, ki je bil prej na moj levi, tisti s kostanjevimi lasmi, je bil Mark, tip na moji desni, ki je imel svetle lase, je bil Daniel, ženska, ki je hodila za mano, je bila Elsa, moški, ki je sedel nasproti Adama, je bil Jan, in tisti, ki je sedel zraven njega (Carmenin brat), je bil Emanuel. Veliko informacij. Ko sem si približno zapomnila vsa imena in je Carmen nehala govoriti, sem za sabo slišala nekoga vstopiti.

»In jaz sem Lars.«

5. poglavje

Za sabo sem slišala globok glas in nekoga vstopiti. In jaz sem Lars, mi je odzvanjalo v ušesih.

Obrnila sem se in ga zagledala. Bil je visok. Zelo visok. A je kljub svoji višini hodil lahkotno in pokončno, da ga je bilo užitek samo gledati. Imel je svetle, skoraj čisto bele lase in ledeno modre prebadajoče oči. Pred tem, da bi imel otroški obraz, so ga reševale ostre, a prijetne poteze in izoblikovana spodnja čeljust. Polt je imel svetlo, ravno primerno za njegovo barvo las. Počasi se nam je približeval. Njegova prisotnost je bila tako močna, da mi je vzbujala strah, in ko se nam je skoraj čisto približal, me je zgrabila panika, zato sem vstala in se spotaknila ob svoje noge. Padla sem na tla, a sem se na srečo ujela na roke. Vsi so se mi začeli smejati, še posebej Lars. Da se ne bi počutila tako osramočeno, sem se začela nervozno nasmihati. Bila sem še vedno na tleh, zato je Adam, ki je bil tudi edini, ki se mi ni smejal, vstal in mi ponudil roko. Sprejela sem jo in se počasi usedla nazaj na svoje mesto na fotelju. Lars se je smeje usedel zraven Else. Ko se je usedel, je svojo roko dal čez njeno ramo in jo poljubil na lice. »Seveda,« sem si neslišno zamrmrala.

»No, če smo končali s padanjem po tleh in z dramatičnimi prihodi, bi rada nadaljevala,« je malce sitno povedala Carmen. »Verjetno vaju zanima, zakaj smo tukaj in kaj tu počnemo in glede na to, kot sklepam, da nimata kam iti in da bosta tu verjetno še nekaj časa, vama bom to povedala,« je začela.

Ko je govorila, je delala to z nekim posebnim zanosom in večinoma monotono. Če je bila jezna ali užaljena ali kako drugače čustveno vznemirjena, se tega v njenem glasu ni slišalo.

»Torej, kot sta povedala, so vaju ugrabili in pripeljali sem. Tako se je nekako zgodilo tudi z vsemi nami, ki smo tu. Jaz in Emanuel (fant z rdečimi lasmi) sva brat in sestra. Bila sva skupaj doma in kar naenkrat je pozvonilo, šla sem odpret in nekako sem se znašla v kombiju. Emanuel me je prišel iskati in potem so ugrabili tudi njega. Zbudila sva se tu, v tej hiši, ki je bila čisto prazna. Nikjer nikogar. Več dni in tednov sva se poskušala rešiti iz tega gozda, a sva po letu in pol obupala.«

Za nekaj časa je utihnila in takrat sem zgrabila priložnost ter jo ponižno vprašala: »Koliko časa pa sta tu?« Pogledala me je malce žalostno in po parih sekundah odgovorila: »Šest let ...« Debelo sem pogledala in nisem mogla verjeti. Šest let.

»V tem času sva se sprijaznila z dejstvom, da se iz tega gozda ne bova rešila. Sva pa vsak dan, medtem ko sva hodila na t.i. lov, tudi iskala druge izgubljene ljudi. In tako sva našla vse ostale, jim pomagala in sedaj vsi skupaj živimo kot ena velika izgubljena družina.«

Malce sem se nasmehnila. Nisem mogla verjeti, kako je lahko to nekaj čisto običajnega. Sicer sem Carmen zaupala, a se mi je kljub vsemu zdela njena razlaga čudna. Šest let je veliko. Za tem, ko se je Carmen izpovedala, smo se predali čudni in neprijetni tišini, dokler ni udarila z rokami po stegnih, vstala ter predlagala, da gremo spat. Vsi so se počasi napotili proti svojim sobam v hiši. Carmen nama je pokazala mojo in Adamovo sobo, drugo zraven druge. Zaželela sem jima lahko noč in šla v sobo. Bila je majhna in prijetna. Postelja je ležala ob steni zraven Carmenine sobe. In omara ob drugi steni. Počutila sem se nenavadno. Nenavadno normalno zaradi okoliščin, v katerih sem. Ta soba in hiša sta mi kljub vsemu v kratkem času postali domači. Ali pa je samo dejstvo, da me to, da so tu tudi drugi ljudje, pomirja in mi vzbuja občutek varnosti. In rada se počutim varno. Preoblekla sem se v pižamo, ki je bila na postelji in se previdno ulegla. Čutila sem neznansko olajšanje ob tem, da sem se končno lahko ulegla na udobno posteljo. Skoraj bi zajokala od olajšanja in te nenavadne sreče. Nekaj časa sem ležala in uživala v tem evforičnem občutku, ko sem ugotovila, da so stene v hiši tanke. Zelo tanke. Zraven sebe sem čez steno slišala Carmen in še dva glasova. Ženski in moški glas. Zvenelo pa je, kot bi se prepirali. Prislonila sem uho ob steno in prisluškovala pogovoru. Še vedno nisem mogla ugotoviti, kdo sta skrivnostni osebi, ko mi je moški glas zvenel vse bolj znano. In kar naenkrat mi je zadonelo v glavi ... In jaz sem Lars. In tista ženska zraven? Bi lahko bila Elsa? In zakaj se ravno oni prepirajo?

6. poglavje

Prislonila sem uho ob mrzlo steno in jih poslušala. Na začetku nisem jasno slišala vseh besed, vem pa, da kdorkoli je govoril, je bil razburjen. Slišala sem Larsa. Bil je jezen.

»Kaj je s tabo?! Ne moreš jima povedati. Potrebujemo ju.«

Čutila sem, kako je Elsa pristopila do njega in mu z nežnim glasom nekaj povedala. Nato je nadaljevala Carmen:

»Tu na žalost tudi ne moreta ostati večno. Veš koliko časa bi vzelo za vse treninge in priprave. Vojna se lahko začne kadarkoli in mi v hiši gostujemo turista, ki sta se izgubila na pohodu,« sarkazem v njenem glasu na koncu je bil več kot očiten. In čakaj malo, je rekla vojno?!

»Prav,« je nadaljeval Lars, »jaz ju bom uril. In dobro veš, da sem najboljši v skupini. Njuno urjenje bo zame mala malica in poleg tega bom lahko še vadil zraven sam. In da mi ne bi oporekala!« je ukazovalno rekel.

Ko se tako napol dere, se ga kar malce ustrašiš. In o kakšnem urjenju je govoril?

»Ne bom ti oporekala. Delaj, kar želiš. A dam ti en teden. In če ti ne uspe, da ju popolnoma pripraviš na kakršnokoli možno vojno, se tvojima novima 'prijateljema' ne bo dobro pisalo,« tudi Carmen je bila jezna.

»Pomagala mu bom,« se je oglasila Elsa. »Tudi meni gre že zelo dobro ... No, vsaj toliko, da jima lahko kaj pokažem in ju pripravim na naš običajen lov. In verjetno nista tako nesposobna, če sta preživela tri dni sama.«

Elsa je zvenela zelo prepričljivo in prijazno. Carmen je nekaj zamomljala in vrata so se odprla. Elsa in Lars sta odšla. Premaknila sem se in se ulegla na hrbet ter gledala v strop. Želela sem si še malo razmišljati o njihovem nadvse čudnem pogovoru, a se mi ni ljubilo. Raje sem razmišljala o ničemer. In kmalu sem kar tako, ne da bi vedela, zaspala.

Nekdo je glasno butal po vratih moje sobe.

»Ja?« sem rekla previdno.

»Obleci se in pridi dol. Imaš dve minuti!« Glasu nisem prepoznala, a sem ga upoštevala.

Hitro sem zlezla iz postelje in glava me je malce bolela. Oblekla sem črn pulover in hlače ter skoraj stekla po stopnicah navzdol. Ko sem prišla v dnevni prostor, sem tam videla Adama, Elso, Larsa in Carmen.

»Kaj se dogaja?« sem previdno vprašala, čeprav se mi je zaradi prisluškovanja včerajšnjemu pogovoru že malce zdelo. Za mano je nekdo vstopil v sobo. Bil je Emanuel. V roki je držal skodelico z vročo kavo. Pomolil mi jo je.

»Odločili smo se, da lahko ostaneta tu malo dlje, a to tudi prinaša določene ... Recimo jim posledice. Torej mi vsak dan hodimo na tako imenovane love in pohode. Po navadi hodimo približno deset kilometrov do neke jase, kjer treniramo. Tja boste šli danes ti, Lars, Adam in Elsa. Lars se je prostovoljno javil, da te bo treniral.«

Ponaredila sem začuden izraz na obrazu in previdno poslušala naprej. Medtem ko je govorila o tem, kdaj kaj delamo v dnevu, sem začela razmišljati o njenih besedah in o dejstvu, ki sem ga že vedela od včeraj. Lars se je javil, da me bo treniral. Lars. Se. Je. Javil. Da. Bo. Treniral. MENE. Poskušala sem skriti navdušenje, a to se je odražalo le v tem, da mi je rdečica začela oblivati obraz.

»Zemlja kliče KIM. KIM?!« zdrznila sem se in jo pogledala.

»Ja tu sem, se opravičujem.«

»Dobro,« je rekla strogo.

Pogledala sem proti Larsu, ki je moral začititi moj pogled na sebi, saj me je pogledal nazaj. Tri dolge sekunde sva drug drugemu zrla naravnost v oči in malce sem se ustrašila. Prekinila sem to čudno trisekundno tekmovanje v strmenju in se začela osredotočati na Carmenine besede. Čez nekaj časa smo imeli zajtrk. Vsi so se zbrali okoli ogromne okrogle steklene jedilne mize in začeli jesti. Jedli smo kruh z nekim čudnim namazom. Jedli smo v popolni tišini, zato sem šla nazaj k sanjarjenju. Ne vem točno, kaj me je prijelo, a misli o Larsu kar niso mogle zapustiti moje glave. Zakaj bi me hotel trenirati? To nima nobenega smisla. Kakorkoli. Po dolgem in tihem zajtrku smo se vsak odpravili v svojo smer. Oblekla sem se v neko trenirko in črno majico z dolgimi rokavi ter se odpravila po stopnicah navzdol, kjer me je Lars čakal. Previdno sem stopala, da se ne bi zopet spotaknila. Ko sem prišla dol, mi je Lars pokazal neke črne superge, ki sem jih morala obuti. Odšla sva iz hiše in malce mrzel zrak nama je butnil v obraz. Hodila sva počasi. Noben od naju ni rekel ničesar in postajalo je res neprijetno. Razmišljala sem, da bi začela pogovor.

»Torej, Lars. Nikoli nisi povedal, kje si živel, preden si prišel sem?« Lars je pogledal proti meni in ko mi več sekund ni odgovoril, je zopet postalo neverjetno neprijetno.

»Kansas.« Kratko in jedrnato. Tudi prav.

»In ...« sem nadaljevala, »si živel sam, z družino ...« Dobila sem enega njegovih sitnih pogledov in globok vzdih v odgovor.

»Poglej, Mia, Kia, Lia, kdorkoli si že,« je začel.

»Kim sem,« sem ga pogumno prekinila.

»Tudi prav, briga me. To, da sem se javil, da te bom treniral, ne pomeni ničesar. Pomeni, da ti bom pomagal, da se pripraviš, in nič več,« njegova antipatičnost me je ubijala z vsako besedo, a se nisem dala. Moja radovednost je bila močnejša.

»Pripravim na kaj? Tretjo svetovno? Zakaj je tu vse tako resno ves čas? Ali sploh veste, kako smešni ste včasih, ko tako resno, antipatično in sarkastično odgovarjate na vse?« malce sem se nasmehnila temu, kar sem rekla, a njemu je bilo to vse prej kot smešno.

Pritisnil me je ob skalnato steno ter me z jezo gledal naravnost v oči. Obžalovala sem, da sem karkoli rekla, in mogoče, če bi vedela, da bom dobila tako reakcijo od njega, ne bi ničesar rekla, nikoli več. Z vso močjo me je pritisnjeno držal ob steni, najina obraza čisto blizu drug drugega.

»Utihni! Edini razlog, zaradi katerega si še živa, sem jaz. JAZ! Obžalujem, da sem si kadarkoli želel, da te obdržimo v hiši. In ker sem oseba, ki si rada hitro premisli, bi na tvojem mestu bil tiho in hvaležen, da sploh še dihaš!« Ko je končal, je bil ves zadihan.

Roke in hrbet, ki mi jih je pritisnil ob skalnato steno, so me bolele, a besede, ki jih je izrekel, so bile vseeno hujše. Nisem hotela, da bi me to tako prizadelo, a me je. Nekaj časa me je še gledal, potem pa me je spustil in s hitro hojo nadaljeval pot. Stekla sem za njim in poskušala, da ne bi solze privrele na dan, a si nisem mogla pomagati. Tih sem začela jokati in na mojo srečo me ni opazil. Tako jezno je hodil, da sploh ni vedel, kaj se dogaja okoli njega. Nekaj minut sva tako sprto hodila, ko sva nenadoma slišala močen, prediren krik. Ženski krik. »LARS!!!« Lars se je obrnil v smer krika. »Elsa?! ELSA!«

7. poglavje

Začel je teči čez gozd, proti smeri, iz katere je slišal krik. Kljub temu da je bil hiter, sem ga dohajala. Še enkrat sva slišala isti glas, ki je zakričal njegovo ime. Lars je tekkel, ne da bi vedel kam, ne da bi vedel, ali bo s tem kaj dosegel ali ne. Le tekkel je, da bi ji pomagal. Da bi pomagal Elsi. Minuta teka se je zdela kot cela ura in ko sem čutila strah, ki je vel iz Larsa, je tudi mene postalo strah. Končno sva prispela do Else. Lars je stekel do nje ter jo začel objemati in jo ljubeznivo spraševal, kaj je narobe, medtem ko je ona jokala v njegovem naročju.

»Adam ...« je zaihtela, »ni ga več.«

Začudeno sem jo pogledala in opazila, da Adama dejansko ni bilo nikjer.

»Kaj misliš s tem?« jo je šepetajoče vprašal Lars.

Elsa je naprej jokala in ni vedela, kako naj neha. Po nekaj trenutkih se je približno zbrala in izustila nekaj, česar nikoli nisem pričakovala, da bom slišala. Nekaj tako grozne in pretresljivega.

»On ... Jaz ... Midva ... Vadila sva ob slapu in hotela sem mu pokazati ... P-pokazati, k-kako naj se reši pred situacijami v p-primeru napada ob slapu ... In on ...«

Lars jo je močneje prižehl nase in jo previdno vprašal, kaj je bilo.

»PADEL JE, LARS! PADEL. MRTEV JE.«

Ko sem jo slišala izreči te besede ... Ko sem jo slišala reči, da je Adam umrl ... Da se je ubil ... Nisem mogla trezno razmišljati. Kar naenkrat je ves svet okoli mene postal neslišen. Nem. Neslišno sem padla na trdna tla. Neslišno sem se zgrudila in nisem videla ničesar več. Samo temo. Samo praznino.

Počasi sem se prebujala. Močna svetla svetloba je bila vse, kar sem videla. Nisem vedela, kje sem in kako sem se tam znašla. In potem zopet ničesar.

»Kim ...? Ki m...?« slišala sem prijeten moški glas.

»Lukas? Si to ti?« sem v šepetu vprašala.

»Ne. Lars sem,« je rekel glas.

»Ne, Lukas, kam si šel? Lukas?« začela sem jokati. Lukas me je zopet zapustil. »Lukas?!« sem skoraj normalno rekla jokaje. »Ne zapuščaj me, Lukas. Potrebujem te.« Vse, kar se spomnim so bile vroče solze, ki so mi polzele po obrazu in svetloba, ki je bila zame premočna.

Čez nekaj časa sem se zbudila. V 'svoji' sobi. Zraven mene je na stolu sedel moški. Obrnila sem se. Prijeten obraz je imel. Zdel se mi je tako znan. In kar naenkrat je v moji podzavesti majhen glasek nekaj šepetal. Na začetku mi je šepetaje nekaj govoril, potem pa sem ga slišala vse glasneje in jasneje, kako mi je rekel: »In jaz sem Lars.« Spomnila sem se.

»Lars?« moški se je obrnil proti meni in pristopil bližje.

»Kim?« je rekel. »Ja, to sem še vedno jaz.« Nasmehnil se mi je in me nehal gledati tako zaskrbljeno.

»Ti kaj prinesem?« je vprašal in odkimala sem. Ne vem točno, kaj sem rekla za tem, ker so moje veke postajale vse težje in težje in tako sem nazaj utonila v spanec.

Zbudila me je prijetna sončna svetloba, ki je prihajala skozi strešno okno moje sobe in osvetljevala prostor. Poskušala sem vstati, a se mi je takoj, ko sem stopila na noge, zvrtilo in usedla sem se nazaj na posteljo. Na moji nočni omarici je bil kozarec vode.

»Hmm. Lepo,« sem si zamrmrala. Spila sem vodo ter tokrat počasneje vstajala. Počasi sem nadaljevala pot po stopnicah navzdol. Ko sem prišla v dnevni prostor, sem videla Elso, ki je z malce zaskrbljenim izrazom na obrazu nekaj globoko premišljevala. Ko me je opazila, je stekla do mene ter me rahlo objela. Vprašala me je, če sem v redu, in malce začudeno sem prikimala. Usedla sem se na kavč, ko mi je Elsa začela razlagati, kaj se je zgodilo.

»Tako veseli smo, da je vse v redu s tabo. Ne bi prenesli, da bi oba z Adamom ...« ustavila se je. Ni nadaljevala stavka, le nekaj časa je žalostno gledala predse in nato nadaljevala s tem, kar je hotela povedati.

»Padla si v nezavest. Bili smo ob Smrtonosnem slapu, kot mu mi pravimo, in kar naenkrat si se zgrudila. Če Lars ne bi razmišljal hitro, bi lahko tudi ti padla in se najverjetneje ubila.« Tudi jaz? Začudeno sem pogledala in vprašala.

»Kako to misliš, tudi ti?« presenečeno me je pogledala ter poskušala pogumno nadaljevati. »Dva dni nazaj smo se odpravljali na naš prvi pohod. Jaz z Adamom in ti z Larsom. Z Adamom sva nekaj vadila in padel je. Zadrta sem se Larsu na pomoč in ko sta prišla, sem vama povedala, kaj se je zgodilo in približno deset sekund za tem si padla v nezavest. Z Larsom sva te odnesla nazaj sem in Kiara, naša 'zdravilka', ti je pomagala. Počivala si dva dni in ...« Prekinila sem jo:

»Čakaj malo! DVA DNI?!« njene besede so se mi zdele tako neverjetne. Dva dni se nisem zbudila. Dva dni. Malce prestrašeno me je pogledala in zajecjela v odgovor: »J-Ja ...« Debelo sem jo gledala in nisem mogla verjeti.

»Lars je bil skoraj ves čas ob tebi. Počutil se je krivo in hotel se je prepričati, da si v redu. Ni mi hotel povedati, zakaj se je počutil krivo in upala sem, da bi mi mogoče ti povedala ...« Ravno ko je dokončala stavek, sta v dnevni prostor vstopili Kiara in Katja.

»Živijo Kim!« je navdušeno rekla Kiara.

»Živijo?« sem odgovorila.

»Ne rabiš biti tako prestrašena. Lars nam je povedal, da si namigovala, da ti je bilo neprijetno zaradi naše resnosti ves čas in zato sva s Katjo pomislili, kako grozno ti mora biti in da bi mogoče lahko imele kot nek dan zase ... Oziroma popoldne in večer zase in ja, no ... Saj veš ... Samo punce, ki se družijo in pogovarjajo. Mogoče bi ti to pomagalo, da bi se počutila bolj ... Domače.«

Presenečeno sem jih gledala, vse tri, in nisem mogla razločiti, ali so mislile resno in so dejansko hotele, da bi se počutila bolj domače, ali pa so se samo norčevale. A sem kmalu ugotovila, da so bile resne. Kiara in Katja sta prisedli k nama z Elso in začele smo se pogovarjati. Sprva nam je bilo vsem nerodno, a počasi smo se privadile druga na drugo in si začele malo bolj zaupati. Kiara in Katja sta povedali, da prihajata iz nekega naselja v Sloveniji in da sta tu že približno dve leti. Preden sta pristali tu, sta obe obiskovali zadnji letnik srednje šole. Opisali sta, kako jima je bilo težko pustiti vse za sabo in kako jima je bilo grozno, ko sta prišli. Nikogar nista imeli, razen druga druge, in sta tako prišli do sklepa, da bi mi mogoče olajšale bivanje tu, če bi imele tak večer, kot ga imamo. Vse tri so mi razlagale, kako poteka življenje tu in kaj nam je omogočeno in kaj ne. Nato je Elsa povedala svojo zgodbo. Elsa prihaja z Norveške. Tu je nekaj tednov več kot Kiara in Katja in tudi njej je bilo na začetku težko. Ko je še živela na Norveškem, je ravno končala srednjo šolo in že imela službo. Nekega dne, ko se je odpravljala iz službe in ravno prišla pred svoj blok, jo je nekdo zgrabil in tako se je znašla tu. Pustili so jo nekje v okolici hiše in Lars jo je našel. Po nekaj tednih sta se zaljubila in bila skupaj vse od takrat. Jaz sem jim povedala o faksu, na katerem sem bila, in malce o svoji družini. Ne vsega. Le to, da so mi starši umrli do osemnajstega leta in da sem od takrat naprej živela z bratom. Še malce smo razpravljale in čez čas sem se res bolje počutila. Skoraj normalno. Bile smo samo jaz, Elsa, Kiara in Katja. Carmen je šla na lov, Lars je šel z Danijelom, Markom in Janom 'nekam' in cela hiša je bila naša. Prijetno popoldne se je prevesilo v večer in kljub mojemu dvodnevemu spancu sem okoli polnoči postajala utrujena. Posločila sem se in vsem zaželela lahko noč. Utrujeno sem legla v posteljo in razmišljala o vsakem trenutku našega skupnega popoldneva/večera. Ko sem skoraj zaspala, je potrkalo na vrata moje sobe. Vstala sem, prižgala luč in odprla vrata. Bil je Lars.

Modra pesem, zelena, rumena,
Abeceda v besede zložena,
Vsaka zase zapeta paleta.
Radovednost verzov in rim,
Igre besed nam vsem v spomin,
Cvetje iz sonca in dežja,
Album mladega pesnika.
P.Sh.

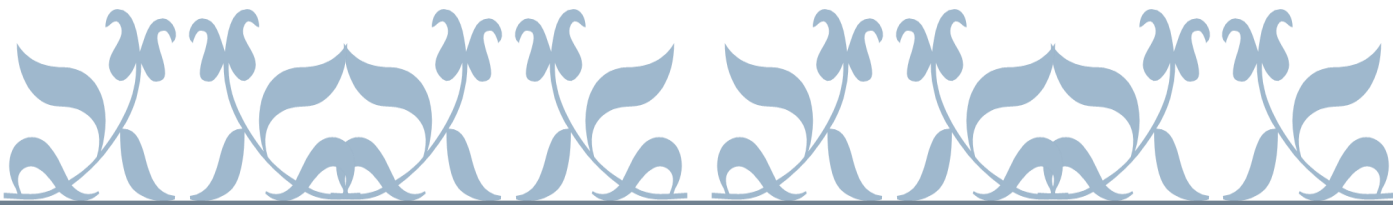
MAVRICA

pesniška zbirka izbirnega predmeta literarni klub
mentorica Petra Shrestha

Ljubljana, 2021

Anja Josipovič

KNJIGA

Knjiga je kot oblaček besed,
S katerim odpotuješ v
magičen brezmejni svet.

Včasih stokajo,
drugič jokajo,
a največkrat smejiijo se.

Enkrat o ljubezni blebetajo,
drugič smrt navduši jih.
Včasih fantazija jih očara
spet drugič kakšen vic.

Tanka, debela,
mlada, zastarela
čisto dobra vsaka je.

Prava knjiga vase te požre,
prenehati ne moreš,
le prepusti se.

MORJE

Morje je kot pomirjujoč
val tišine, ki skriva v sebi
dragocene cekine.

V njem se skrivajo razne
Skrivnosti gusarskih piratov
Od sovražnikov pa do zakladov.

Morje je polno prečudovitih
bitij, od morskih deklic do
očesu komaj vidnih bitij.

Najlepše pa je, kadar ga
sončni žarki razsvetijo in
pokažejo njegovo skrivnostno
globino.

PESEM O KARANTENI

Pa se končno je začelo
leto 2020, po upanju, da bo
novo, srečno, zdravo
in veselo.

Pa pride kar naenkrat govorica,
ki je prava pravcata resnica.
Širi se resnica o Covidu 19,
virusu in pol, ki je močan kot
pravi vol.

Prestrašeni v trgovine
zletimo in jih dokaj hitro
skoraj izpraznimo.

Zdaj celo doma se šolamo,
pogrešamo prijatelje in
se na smrt dolgočasimo.

Maske nas dušijo, motijo
in srbijo. Celo tako pomembne so postale,
da v modi kaos so postale.

O, ti karantena ti,
Prosim, odidi stran kakor
vetrc lahek, saj
vsi v šolo si želimo, da
lahko se kaj naučimo.

POMLAD PRIHAJA

Pomlad je čas, kadar sonce
Osvetli nam dneve vse,
Mlado drevje prebuja se in
Listje zeleno razširi se.
A v šoli vse napeto je, saj
Dela zmanjka nam nikoli ne.

Pri učiteljih ocene padajo,
Radosti na licih pokajo,
Igrišča veselo nas privabljajo.
Hrepeneče čakamo počitnice,
A najprej šola končati mora se.
Junij sedaj tukaj je,
A še do konca potrpeti treba je.

Iza Bricelj

PESEM TI IN JAZ

Ko se noč bo utrdila,
zaplesala bova sama
uspeh zgodil se bo nama.

Noč padla bo z neba
in tvoja nežna misel kot utrinek bo,
moja slaba vest odšla bo stran.

Kot ptica v vetru
pa bo naša prelepa pesem
sama se zapela.

ČAROBNA PIŠČAL

(na glasbo Wolfganga Amadeusa Mozarta,
Čarobna piščal)

Čarobna piščal sama igra,
sama vse zaigra,
še počisti in pospravi tvoje stvari.

Te počeše, te napravi v lepega junaka,
zaigra ti pesem drago
in milo te uspava.

Naredi ti pričesko,
trdno kot desko,
da ne prodre ti niti trsko.

DOMIŠLIJA

Kaj je pesem?
Gora, ki se premika,
voda, ki se stika,
punca, ki je Nika.

Pesem je tika,
ne pozna slike, ki tam lika,
in ne pozna stika z resničnostjo,
pozna samo domišljijo.

Pa bi rada se branila,
da bi našla sebe in se razpustila
kot nekaj na gladini,
kot nekaj v globini.

Vem, da to nima smisla,
počela pa bi v nedogled,
saj to je kot lilija,
moja domišljilija.

MODRI OCEAN

Kot sinjina modrega neba
in kot rdeče sonce
pa kot siva meglina.

Vedno lep ocean milega barvila
Tam mirno stoji in čaka te,
Da prideš in se potopiš v gladino.

Da skočiš v morje,
polno sinjine in polno modrine.
Ko skočiš, pa zagledaš svojo podobo.

KAKO RASTE SADJE NA ZEMLJI?

Sadje ne zraste samo,
a radi vsi ga jedo,
da nekega dne zdravi bodo.

Ob morju raste veliko sadja,
v zemljo zarije korenine drevo,
napravi veje si velike in dolge,
zrastejo mu noge, roke in sadje,
ampak to nas ne ustavi,
sadje pride k nam v roke.

RDEČINA

Daleč stran v Novi Zelandij
rdeča slika v galeriji stoji
in čaka dneve in dni.

Kaj uboga bo storila,
nima apetita za kri,
a sama je rdeča.

Rdeča je močna,
a dolgočasna,
nože je dobila,
neznano kam odskočila.

Adam Golenko

PUŠČAM KORAKE

Puščam korake,
take in TAKE,
enkrat so moji,
drugič skoz' mene tvoji.

Enkrat srce,
drugič glava ritem narekuje,
glava hiti,
srce pa upočasnjuje.

Pridejo dnevi,
ko koraki so težki,
ko solze razmočijo tla
in so grenki nasmeški.

In taki so dnevi,
ko počutim se kot peresce,
lahkotno poskakujem,
trden kot drevesce.

Največ pa je tistih korakov,
ki pridejo iz srca,
pustijo sled
in imajo pod sabo trdna tla.

***

Ceste in trgovine so prazne, nobene gneče ni.
Osnovne šole so tiho, kot da vse zimsko spanje spi.
Vrtci samevajo v svoji radosti in razigranosti.
Izgínil je utrip vsakdanjosti.
Do kdaj??? se sprašujemo vsi.
1 : 0 zame, se virusu smeji.
9. leta, na 2012 podlage, pa človek naj zmago slavi.

ZEMLJI

Tebi,
ki enkrat mrzla si,
a drugič vroča,
ohlajena od mraza
in od sonca žgoča.

TEbi,
ki nosiš zgodovino,
in daješ življenje v dar,
hraniš telo in dušo,
za teptanje ni ti mar.

TeBi,
ki sprejemaš barve in rase vse,
kričiš, da naj ne uničujemo te,
ki s svojo mehko crkljaš,
nič ne jemlješ, vedno daš.

Tebl,
ki nosiš težo slovesa,
in hraniš nešteta drevesa,
tebi posvečam pesem to,
draga Zemlja, brez tebe ne bi in ne bo šlo.

JAZ

(ob poslušanju skladbe Maurice Ravel: Bolero)

Enkrat sem zrak,
drugič sem voda.

Enkrat sem suženj,
drugič svoboda.

Enkrat sem vse,
drugič spet nič.

Enkrat sem diamant,
drugič pa kič.

Kdo sem torej Jaz?
To vedno pokaže čas.

DVE PTICI

Na začetku je bila le pikica.
Iz pikice je začelo rasti življenje.
Ne le eno, bili sta dve.
Vsako zase, a povezani.
Hoteli sta živeti.
Nič jima ni prišlo do živega.
Vse, kar sta potrebovali, je bila ljubezen.
Od znotraj in zunaj.
Lupina je počila.
Predstavili sta se svetu.
In svet njima.
Zaživel so v sožitju.
In tako je še danes.
Prisluhni!
Morda pojeta ravno tebi.

DREVO (likovna pesem)

PESEM BREZ NAVDIHA

na sliko:

Kako pesem naj napišem,
če sem brez navdiha,
bela mi seka v oči,
črna pa za vrat diha.

Kako pesem naj napišem,
če sem brez navdiha,
ko vidim trikotnik le,
štirikotnik pa v oči me pika.

Kako pesem naj napišem,
če sem brez navdiha,
gledam tulipane,
vrtnica pa v prst me pika.

Pesem sem napisal,
nisem pognal se v beg,
ustvarjalni ogenj je vzplamtel,
ugasnil ni ga sneg.

PISANA PESEM

na sliko:

Ko v rumeno se zazrem,
vidim barve sveta.

Ko zazrem se v modro,
vidim modrino neba.

Ko v zeleno se zazrem,
vidim polnost življenja.

Ko zazrem se v črno,
vidim konec in začetek vsega.

Paleta barv je ta,
ki se izrazi skozi umetnika.

